

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

AZHA REIDA

BITVA O GELIDOR

TOMÁŠ PETRÁSEK

JINÉ SVĚTY

AZHA·REIDA
BITVA O GELIDOR

TOMÁŠ PETRÁSEK

AZ HAREIDA

BITVA O GELIDOR

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Tomáš Petrásek, 2023
Illustration © Žaneta Kortusová, 2023
Drawings © Tomáš Petrásek, 2023
Cover Art © Lukáš Tuma, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0053-7 (print)

ISBN 978-80-278-1134-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1135-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1136-6 (pdf)

„The fears unleashed by contact with a new life form are not understood and cannot be entirely predicted in advance. But the most likely consequence of contact is absolute terror.“

„Obavy vyvolané kontaktem s neznámou formou inteligence nejsou prozkoumány a nemohou být dopředu přesně odhadnuty. Nejpravděpodobnějším následkem takového kontaktu je naprosté zděšení.“

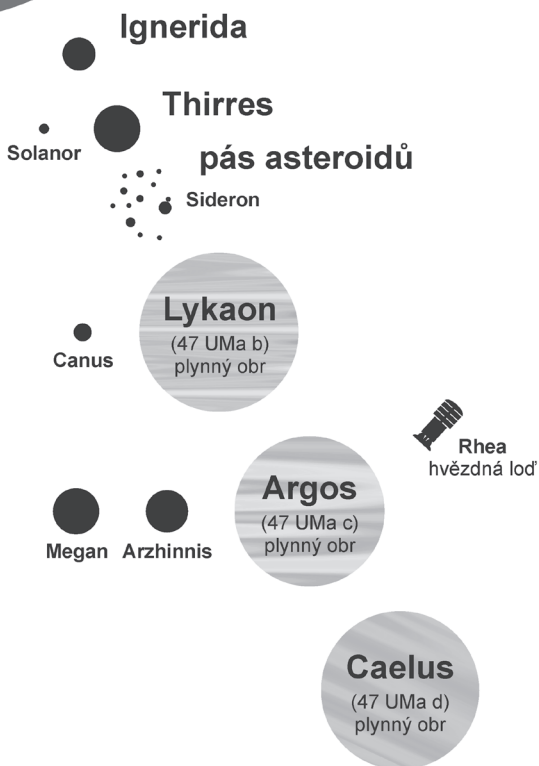
Michael Crichton, Koule (1987)

PLANETÁRNÍ SYSTÉM EFESUMY

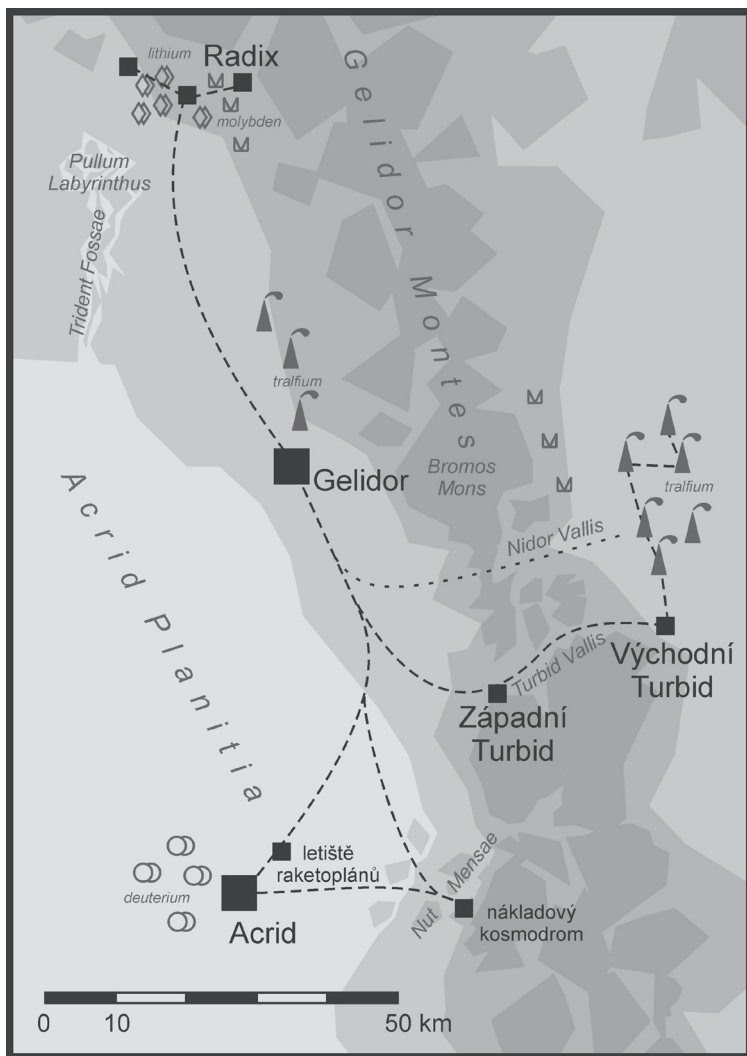
slunce Efesumy
(47 Ursae Majoris)

Systém Efesuma

(tělesa nejsou v měřítku)

GELIDOR – HLAVNÍ SUROVINOVÉ ZDROJE

PROLOG

16. 8. 3091

Zapotácel se, oči nevěřicně vytřeštěné. Bolest a hrůza. Chtělo se mu rvát, ale nedokázal popadnout dech, chtělo se mu utíkat, ale nevěděl kam, kruh tmy a mlhy se kolem sevřel jako smrtící past.

Do uší mu kvílel poplach nejvyššího stupně, ale v šoku si to vůbec neuvědomoval. Cítil, jak mu po těle stéká horký pramen krve. Cítil unikající vzduch jako chladný průvan, cítil, jak dosud tuhý oblek měkne a lepí se mu na tělo. Odněkud z hrudi mu tryskal malý gejzír rudé pěny. Přinutil se přestat na něj nevěřicně zírat. Neměl moc času.

Nedokázal vůbec pohnout pravou rukou. Když se o to pokusil, strašlivá bolest ho roztrásla a srazila na kolena. Sípavě zalapal po dechu. Zatať zuby. Nemůže. Nesmí... Zkusil to levačkou. Tápal po boku svého skafandru, dokud neohrabané prsty v tlusté rukavici nenalezly soupravu první pomoci. Na nic jiného teď nemyslel. Proud vzduchu a krve už ustal – teď cosi ledového proudilo dovnitř, jako by to chtělo uhasit tu tepající, palčivou bolest. Svět se s ním točil, a když přes zaťaté zuby opět nasál vzduch, udeřil jeho smysly odporný, štiplavý puch. Potlačil nutkání ke kašli. Dokáže aplikovat záplatu jen jednou rukou? Hrůza zatemňovala jeho mysl, ruka se

mu třásla, ale dobře věděl, že druhou šanci nedostane. Zbývaly vteřiny. Musí...

Ze tmy přišel hrubý úder a jeho poslední naděje obloukem odletěla do vířící noci. Ztratil rovnováhu, s výkřikem bolesti a hrůzy se zhroutil, ramenem mu projela omračující bolest, a zima, zima.

V ústech a nose jako by měl oheň. Oči ho pálily a svět se za závojem slz rozpíjel do tmavých a světlých skvrn. Vichr bičoval jeho hledí vločkami zmrzlého čpavku a jeho mrazivé prsty se zkoumavě draly dovnitř. Zoufalství přemohlo i bolest, snažil se lézt, tápal kolem sebe jednou rukou, jako by to ještě mohlo něco změnit...

Jeho oči utkvěly na temné siluetě, která se nad ním tyčila a zpovzdálí nemilosrdně sledovala jeho smrtelný zápas. Ani v nejstrašnějším snu by si nedokázal představit... Ale bylo to skutečné. Hrůza z toho poznání přebila i děs z neodvratné smrti a vzala mu poslední zbytek sil. Definitivně se zhroutil a jeho průzor se zpola zabořil do tenké vrstvičky čpavkového sněhu.

Koutkem oka ještě spatřil, že se ten obrovitý stín dal do pohybu. Čekal na poslední ránu, ale ta nepřišla. Svět kolem něj pomalu temněl, smysly ho opouštěly. Tím posledním, co cítil, byla čirá, nevěřící hrůza. Tím posledním, co slyšel, bylo kvílení ledového větru a zvuk vzdalujících se těžkých kroků...

KNIHA PRVNÍ: GELIDOR

11. 2. 3092

PROSTOR PLANETY ARGOS

Vesmír byl bezedný, nesmírný a neměnný. Čerň nicoty útočila na lidský zrak stejně jako ostré světlo nesčetných hvězdných bodů na hranici nekonečna. Jako by odtamtud hleděly miliony chladných, krutých očí, lhostejných k lidskému hemžení. Lidé možná byli první, kdo se jim vydal vstříc, možná už Galaxie viděla vzestup a pád stovek takových odvážných ras, každopádně si zachovávala svůj ledově nezúčastněný odstup.

David Grinil téměř cítil mráz, který panoval tam venku, za skořápkou kosmické lodi *Fulgur*. Vesmír byl mrazivý všude, kam se prostíralo jeho děsivé vakuum. Igneridu, která mu bývala domovem, však zároveň sežehovala ďábelsky napuchlá tvář místního slunce, oslepujícího oči i přístroje. Tady z něj ovšem zůstal jen maličký ostrý kotouček.

Byl to konec vesmíru, nepřátelská hranice. Dál už putovalo jen pár automatů, lidé se tu zastavili. Tam v hlubině nebylo nic než prázdnota a pusté světy. Nesčetné roje hvězd ztěžovaly orientaci, ale přesto vysledoval zdeformovaný obrazec, který před staletími nazývali Velkým

vozem nebo Velkou medvědicí. Byl větší a jasnější než kdysi ze Země, protože to bylo právě toto souhvězdí, po němž lidstvo kdysi vztáhlo ruku. Někde na opačné straně muselo ležet Staré Slunce a ostatní soustavy, které lidé navštívili, včetně nechvalně známé Chary. Nyní to byla jen světélka v temnotě, stejně slabá a stejně nemá jako všechna ostatní.

Jejich loď před několika hodinami vstoupila na orbitu obří planety Argos. Planeta sama byla ohromná kypící masa vodíku a helia. Žádný povrch, žádná skála, jen našlehaná mračna, stáčeující se do jemných ornamentů podle pravidel jakési bizarní, lidské mysli cizí estetiky. Nevyčerpatelné bohatství stále se měnících tvarů působilo až hypnoticky.

Pohled, který bohatě vyváží všechny útrapy cesty? *To těžko*, ušklíbl se pro sebe David, vznášející se u malého okénka. Loď *Fulgur* by určitě nevyhrála závody v rychlosti ani hvězdičky za komfort, o to výrazněji ale zabodovala ve výběrovém řízení na nejnižší cenu. Co taky ve státních službách čekat? Vyčerpávající tři měsíce jednotvárné stravy, stísněného ubytování a nanicovaté pseudogravitace, která sice mnoho nezmohla proti chátrání organismu, ale zato citlivějším jedincům zaručovala parádní vesmírnou nemoc. Asi by se mu to snášelo lépe, kdyby věděl, že alespoň po přistání ho čeká slušné ubytování na přívětivém světě.

Jenže tím měsíc Megan rozhodně nebyl. Mrazivý, nehospinný, záłudný, nebezpečný, neprozkoumaný... Přídomek přívětivý nemohl být největšímu argoskému satelitu přiřazen ani omylem. Důlní stanice na jeho povrchu

měly – když ignoroval navoněné bláboly oficiálních prezentací – tu nejhorší pověst.

Kdyby ještě byl tím nadšeným mladým geologem jako před nástupem na studia, mohl by Megan označit alespoň za svět záhadný a vzrušující, plný fascinujících vědeckých hádanek. Zbylo z toho nadšení ještě vůbec něco? I kdyby ano, rozplétání geologických záhad neměl v popisu práce.

Ještě než se upsal k cestě na Megan coby odborný poradce inspekční komise, dobře si spočítal, že jeho pracovní náplní bude z jedné třetiny naprosto zbytečné papírování a ze dvou třetin ubíjení času. Jenže tehdy, doma a v teple, to vlastně neznělo tak špatně. Obstojný plat, jistota státního zaměstnance, minimum práce a možnost vypadnout hodně daleko od všeho a všech jako bonus. Jenže po třech měsících letu už byla ta jednotvárnost ubíjející až k zešílení. A to byla jenom cesta...

Dobře, zaplaceno snad dostanu, pokud mezitím Republika nebankrotuje, pomyslel si. Jestli mi to za to stojí... Ale co jsem měl, sakra, dělat?

Snad po tisíci nenašel na tuhle otázku žádnou odpověď, a teď už bylo stejně trochu pozdě se ptát. Hledat si slušnou práci na Igneridě prolezlé nezaměstnaností jako prašivinou bylo marné, to už zkusil.

V průzoru se objevil jejich cíl, zvolna dorůstající srpek. Megan byl obrovské těleso, velikostí se mohl měřit i se samotným Thirresem, největší kamennou planetou Efesumy. Halily ho pásy oblak tmavší a světlejší nahnědlé barvy, s jemnou příměsí odstínů naoranžovělé nebo nazelenalé. Z kosmického odstupu měl možná svou vlastní krásu, ale k přistání nijak nelákal. Všechno, co David kdy o Meganu

četl, tento dojem jen potvrzovalo. Taky tam za celá staletí s výjimkou několika automatů nikdo ani nepáchl. Jenomže teď mnozí na Meganu zavětrili peníze – a jejich vůně dokázala přebít i místní nevábnou atmosféru.

V planetárním systému Efesumy byly bezpochyby i příjemnější destinace pro služební cestu. Například téměř kdekoli jinde. A určitě i snazší úkoly než jménem Systémové republiky Thirres – označení, které nedokázal vyslovit jinak než se značným sarkasmem – zjišťovat, jestli na ní fakticky nezávislý volný konglomerát průmyslových korporací z pásu asteroidů, který vešel do povědomí jako Liga Sideronu, plní své závazky vůči Republice a jejímu snu o nové cestě ke hvězdám. Nebo spíše snu jejího prezidenta Grifola.

Burcovat Republiku k vyslání mezihvězdné mise se mohlo zdát jako šílenství, obzvlášť v době, kdy se topila ve svých vlastních problémech. Jenže lidé Efesumy byli všichni potomky kosmických poutníků. Mýtus zůstal mýtem i po staletích. Když Grifol zahřimal „Oživte Rheu!“, mnozí na to uslyšeli, tleskali mu, protože jim připomínal tu velkolepou dobu, kdy jejich předkové hrdě překročili mezihvězdnou propast a neznali nic z malicherných problémů, které ubíjely jejich potomky. Možná to bylo bláznovství, ale bylo to bláznovství, které mělo sílu Efesumu zase jednou spojit.

Republika sice měla Velikou Rheu, napůl mytickou hvězdnou archu, jakou by už dnes nikdo nedokázal postavit, pouze Liga ovšem mohla nabídnout suroviny a technologie, které ji mohly uvést do pohybu. Vizí mezihvězdné expanze Republika zažehnala přízrak rozpadu

a opatrně se rozbíhající spolupráce s Ligou dávala optimistům naději, že společně se zchátralým hvězdoletem bude obnovena i politická jednota v Efesumě. David kdysi optimistou býval...

V každém případě, tam dole, na zamračeném rudohnědém světě, je očekávalo jedno z dítek vypočítavého soužití Ligy s Republikou. Společnost Thoron provozující Gelidorské doly na měsíci Meganu spoluzaložila Republika s konsorciem Izar, jedním z nejmocnějších hráčů v pásu asteroidů. Cílem nebylo nic menšího než naplnit palivové nádrže Rhey. Liga výměnou získala možnost podílet se rovným dílem na budoucí posádce hvězdoletu, a nejen to. Ve hře byl celý nový svět, jeho nezměrné nerostné bohatství, a cokoli dalšího, co Liga dokáže ze situace vytěžit.

Vytěžit... David se ušklíbl.

Hlavní cíl inspekce byl zdánlivě jednoduchý: ověřit, že průmyslové aktivity na Meganu probíhají v souladu s meziplanetárními dohodami. Jen polooficiálně šlo také o vyšetření neobjasněného úmrtí...

* * *

Přijetí proběhlo podle očekávání. Kosmická stanice společnosti Thoron neměla terminály, jež by mohly přijmout loď s dokovacím zařízením odpovídajícím normám Thirresu. Hledání alternativního řešení ve spolupráci s nepřilíš vstřícnou obsluhou stanice se protáhlo na několik hodin.

Nyní členové inspekce seděli připoutaní v křeslech kosmického člunu a nervózně očekávali věci příští. David věděl, že následující manévr je jednak proti předpisům,

jednak poměrně riskantní. Zalétávat s kosmickou lodí plnou pasažérů do vzdušného doku, který nebyl o moc větší než ona sama, nebylo něco, z čeho by pilot skákal radostí. Jenomže jinak by jim nezbylo než se spakovat a namířit si to zpátky. V otázce sestupu na povrch Meganu byli plně odkázáni na pomoc lidí z Thoronu.

Nervózní byli všichni. Snad jen Thyris Steler, hlavní inspektor, to na sobě nedával viditelně znát. Alioth Hirneová o sedadlo před Davidem sice zachovávala profesionálně chladný výraz, ale nevědomky rukou žmoulala bezpečnostní pás. Peter Kurt za ním prsty bubnoval o opěradlo jeho křesla. David si uvědomil, že on sám si pohrává se zipem kombinézy, a okamžitě toho nechal.

Škubl sebou, když se člun dal s bušením manévrovacích trysek do pohybu. Prostor pro pasažéry neměl okna. Byly tu jen obrazovky, ale ty zůstaly zhasnuté. Přinejmenším Davida znepokojovalo, že vůbec neví, co se s plechovkou, v níž se nachází, děje. Záškuby akcelerace mu to v nejmenším nenapověděly. Naštěstí nepřišla žádná rána a řev unikající atmosféry – jen několik otřesů a skřípot, když člun zachycený robotickým ramenem dosedal na podlahu doku. Všichni tajili dech, dokud jim prodlužující se ticho nenapovědělo, že už doopravdy zastavili.

Chvilí trvalo, než do doku napustili vzduch a pilot je mohl propustit. Otevření dveří bylo nepříjemným překvapením: Vzduch vyrazil ven s hlasitým vzdechem a všichni pocítili bodavou bolest v uších. Peter něco poznamenal, ale David ho přes zvonění v uších neslyšel. Vlastně to ani nepotřeboval, byla to určitě jen další z nekonečné série

nadávek na odlišné normy, které Liga používala. Nižší tlak vzduchu v lodích a nekompatibilní přípojné terminály nebyly zdaleka těmi prvními ani posledními, které jim zneprůjemnily cestu.

Byl to takový malý vzkaz beze slov, který říkal: *Nikdo se vás neprosil, abyste sem strkali nos, tak si nemyslete, že kvůli vašemu pohodlí hneme třeba jenom prstem.*

„Tak jdeme. Všechno, jak jsme se domluvili,“ obrátil se k nim Steler, zatímco si odepínali pásy. David mohl alespoň konstatovat, že už zase slyší. Dohodnutý postup byl žalostně jednoduchý: Neprovokovat, nedávat záminky ke konfliktům. Nebyli tu nepřátelsky, aspoň oficiálně ne. Ale kdo mohl říci, jaká zrovna na stanici panuje nálada a co se tam může semlít?

Dveře se otevřely dokořán a do vyhrátého člunu se vevalila zima a matné světlo. Steler vyplul ven jako první. Nikdo nechtěl být druhý – členové inspekce dvě vteřiny poněkud trapně hleděli jeden na druhého. Nakonec to první vzdal Vesly Dransfild, jejich expert na fúzní paliva. David šel jako třetí.

Vzdušný dok nebyl nijak hezkým místem. Všude jenom kov a nepovědomý zápach. Teplota byla jen lehce nad nulou. Všichni zimomřivě složili ruce, měli na sobě jen tenké kombinézy. Nikde nikdo. Tak se nehybně vznášeli několik tísnivých sekund.

„Támhleto vypadá jako východ,“ konstatoval Ott Ruthen, jejich důlní inženýr. Jeho hlas se tu nepříjemně rozléhal.

Steler pokrčil rameny a pokynul, aby jej následovali. Kovová dvířka vedla do přechodové komory, nyní zbytečné, když byl v doku vzduch. Na druhé straně čekali dva

zaměstnanci Thoronu v pracovním oděvu. Hubená vysoká žena s tmavými vlasy na ježka, ostře řezaným obličejem a světlými očima je bezvýrazným tónem přivítala, aniž se představila, a stejně chladně je vyzvala, aby ji následovali. Vypadala studeně a tvrdě jako všechno kolem. Pomenší chlapík s umaštěnou kombinézou, neméně mastnými vlasy a podobanou pletí nepromluvil vůbec.

Vydali se do chodeb stanice, žena plula první, ten nesympatický chlápek poslední, jako nějaká eskorta. I obytná část stanice byla ošklivá. Na stěnách byly jenom hrubé koberce, ohmatané a nepříjemné na dotek, světla se zdála slabá a špatně se tu dýchalo. Kovové hermetické průlezy zdobilo reliéfní logo Thoronu, stylizovaný atom rozřatý bleskem.

Lidé na chodbách před nimi uhýbali. Byli to lidé z asteroidů, stejně jako samo vedení společnosti, to bylo jasně patrné z každého jejich rysu i pohybu. Prohlíželi si je, z jejich očí nešlo nic vyčíst. David přemítal, co si o nich asi tak mohou myslet. Co vůbec vědí o Republice? A co on sám věděl o nich a jejich světě? Cítí pohrdání? Nepřátelství? Závist?

Žena vpředu po nich občas rovněž vrhala mrazivé pohledy. Tady byly antipatie zjevné. Byli tu jenom nezvanými vetřelci. Davida rychle opouštěla původní představa o zdejších zařízení jako o projektu Republiky s podporou Ligy. Tady to vypadalo, jako by tu o celé Republice už hodně dlouho nikdo neslyšel.

Jak putovali stanicí, hlavou mu vrtala ještě jedna věc.

„Ta stanice nerotuje,“ poznamenal polohlasem, zrovna když k němu zezadu připlul Ott.

Jak zvenku, tak zevnitř bylo zjevné, že stanice je navržena pro umělou gravitaci, teď tu ovšem vládl stav beztlíže.

„Možná mají nějaký problémy,“ ušklíbl se Ott.

Žena je mlčky uvedla do místnosti v odděleném traktu stanice. Pokynula jim, aby zůstali, a sama se otočila k odchodu.

„Kvůli vám,“ zavrčela s tvrdým ligočným přízvukem, zrovna když mýjela Davida s Ottem, a výrazem dala najevo, že u toho spolkla nějakou hodně ošklivou nadávku. Pak zmizela i se svým společníkem.

Davidovi několik okamžiků trvalo, než pochopil, že je předtím zaslechla. A ještě déle, než mu došlo, že stanici museli zastavit kvůli jejich nestandardnímu dokovacímu manévru, a její obyvatelé z toho vůbec nebyli nadšení. Připadal si jako idiot. Že aspoň nemlčel...

Přijímací místnost, kde se ocitli, překypovala luxusem. Elegantní stůl z leštěného asteroidního kamene s měkkými křesílky, která teď na podlaze držela jen díky suchým zipům, tmavé koberce bez jediného smítka, panoramatická okna. Po stroze účelových chodbách byl dojem skutečně ohromující, což byl ostatně účel vši té okázalosti, která takhle daleko od civilizace musela být pohádkově drahá.

Právě v okamžiku, kdy se jich začínala zmocňovat nervozita, se otevřel koženkou potažený průlez na druhé straně. Všichni očekávali ředitele, ale namísto něj se objevila žena, která byla pravděpodobně jeho sekretářkou. Součást firemní kultury, jako všechno kolem. Usmála se na ně dokonale namalovanými rty a oznámila jim, že pan generální ředitel je sice nepřítomen, ale

pan Pamer, jeho zástupce, by měl dorazit během několika minut. Na ukrácení čekání jim nabídla kávu. Steler souhlasil a ostatní se zařídili podle jeho příkladu. Usmála se na ně znovu úplně stejným úsměvem, a když odplouvala, předvedla jim hladké nohy a dokonale tvarované pozadí obemknuté krátkou úzkou sukní v tomtéž odstínu jako zbytek místnosti. V mžiku byla ovšem zpátky i s kávou ve speciálních nádobkách pro stav beztlíže, kterou jim obřadně nabídla. Při té příležitosti David zaregistroval detail, který k té ženě vůbec nesesedl: oči. Něco na nich nebylo v pořádku. Nepatřily k usmívající se tváři, vlastně vůbec nepatřily k lidské tváři. Oči té ženy, co je sem vedla, ho aspoň probodávaly pohledem – tyhle oči nedělaly absolutně nic. Vypadala jako velmi dokonalý android.

Pan Pamer, čtyřicátník v drahém obleku bez jediné poskvrnky, se k nim připojil zanedlouho, aby je formálně uvítal v areálu Gelidorských dolů, což v jeho pojetí znamenalo spoustu floskulí a špatně skrývané prezíravosti.

Po krátké audienci je opět převzala jejich průvodkyně a odvedla je do špinavé a neútné čekárny u stanoviště raketoplánů. Volky nevolky se připoutali do dosud volných křesel. V těch ostatních posedávali zaměstnanci Thoru, zjevně také čekající na svůj spoj. Někteří vypadali poměrně solidně, jejich kombinézy byly čisté a vůbec byli celkem upravení. Jiní vypadali ještě zpustleji než místnost sama, jejich oděv toho už dost pamatoval, vlasy jim ve stavu beztlíže vlály a tváře měli zarostlé strniskem vousů. Dva z nich si pouštěli hudbu na plné pecky, takže

výslednou kakofonii slyšeli všichni okolo, sluchátka nesluchátka. Další, o poznání starší, jenom nezučastněně hleděl před sebe.

Po nekonečné době oznámily kovové rány, hučící pumpy a nakonec i chraplavý hlas z reproduktoru přilet raketoplánu.

Horníci se odpoutali od křesel a tímtež ledabylým pohybem se odrazili do otlučeného průlezu, který se právě otevřel. Členové inspekce je následovali.

Protlačili se úzkou chodbičkou do raketoplánu. Prosezená křesla se širokými pásy, namačkaná jedno na druhém, neslibovala moc pohodlné přistání. Na Davida zbylo místo vedle nejstaršího z horníků, v upoutání se ho chtě nechtě dotýkal. Muž měl na čele velkou bílou jizvu, další mu svítila ve vousech. Viditelně se potil a téměř hmatatelně páchl. Kapičky stékající po čele si otíral zašlým rukávem kombinézy.

Pak se otočil na Davida, který se trošku lekl a ucukl, jak to pásy dovolily.

„Co tu, k sakru, chcete?“ zamumlal horník hrubým hlasem. Nyní ještě vynikly mužovy odpudivé zuby, či spíše jejich trosky. Nezdálo se však, že by byl agresivní.

David se zavrtěl a nevěděl, co odpovědět.

„Thirresss...“ konstatoval muž, jako kdyby to poznal po čichu. Napůl to slovo zasyčel. Opopvržlivě? Závistivě? David se odtáhl, jak to jen šlo. Vysvětlovat, že nepochází z hlavního světa Republiky, ale *jen* z Igneridy, by se asi minulo účinkem.

„Bojíte se?“ zašklebil se horník. David nedokázal určit, o co se ten chlap snaží. Navázat hovor? Nahnat

mu strach? Horník vydal zvuk, který mohl být nepodařeným uchechtnutím. „Taky máte proč.“ Rádoby důvěrně se k Davidovi naklonil. „Neměli jste sem vůbec lízt. Tahle planeta,“ šeptal jako velké strašné tajemství, „*smrdí!*“

Byla to nepochybně pravda – i když sotvakdo z těch, kteří dostali příležitost ovzduší Meganu ucítit, o tom ještě někdy mohl vyprávět. Před ním je ale bezpečně – jak doufal – ochrání hermetické stěny a skafandry. Což se bohužel nedalo říct o zkaženém dechu jeho družného souseda.

Dělník se ještě jednou sípavě uchechtl: „Jo, fakt,“ ohrnul nos, „smrdí. Smrdí krchovem.“

David si nemohl nevzpomenout na úmrtí občana Republiky, o němž se šušovalo jako o neoficiálním důvodu vyslání inspekce, a otřásl se. Za nevyjasněných okolností tehdy zemřel jakýsi Tholen. To jméno bylo Davidovi povědomé ze studií na Igneridě. Zahynul tu snad jeho spolužák? Žaludek se mu obrátil a nebylo to jen manévry raketoplánu.

Malá skořápka z titanové oceli se jako šipka řítila do nezdravě zahnědlých bobtnajících mraků, provázená jen naprostým zlověstným tichem okolního vakua. Lidé na palubě však záhy pocítili údery a řev atmosféry víc než citelně. Přetížení zařezávalo pásy do těla, tlačilo je na tvrdé okraje sedadel, otřesy jim otloukaly hlavy o proležené opěrky. Mučivá věčnost trvala několik minut, pak se let zpomalil a vyrovnal.

Těžko říci, jak dlouho klouzali turbulentními mraky jedů a žíravín, než se s hukotem zapnul pohonný systém pro atmosféru. Kolébání a otřesy znovu zesílily, ne sice

tak jako při brzděném manévru, ale už je bylo možno interpretovat: pilot kroužil a v poryvech vichru se snažil dosednout na přistávací plochu. Davida poléval studený pot. Havárie se však nekonala. Raketoplán se otrásl a poskočil a pak zůstal v klidu stát, motory umlkaly.

„Vítejte na Meganu, zelenáči!“ zaskřehotal horník. Zazubil se odporným způsobem, takže to vůbec nevypadalo vesele. *Ten chlap je víc nervózní než my sami*, uvědomil si David. *A ten už tady byl...*

Nevěděli, co bude. Zvenku se ozývaly kovové rány, občas zabzučel nebo zasyčel nějaký přístroj. Nakonec se se zasyčením otevřely dveře, za nimiž se objevil hermetický spojovací tunel. David si uvědomil, že ať ho na druhé straně čeká cokoli, vůbec se na to netěší.

Když se odpoutal a pokusil se ve stísněném prostoru pohnout, cítil se mizerně. Bolelo ho všechno, jednak z nepohodlného sestupu, jednak po dlouhém pobytu ve stavu beztlíže. Gravitace se mu zdála o něco větší než doma na Ignieridě, i když menší než na Thirresu... něco přes půl normogé? V nynějším stavu mu to však připadalo, jako kdyby se pohyboval po povrchu neutronové hvězdy.

Tunel vedl do vozidla, jehož interiér byl velmi strohý: skládal se pouze ze sedaček a téměř neexistující uličky. Řidič se buď skrýval za tlakovou přepážkou, nebo tam vůbec nebyl a vozidlo někdo řídil na dálku.

David se usadil a připoutal. Naštěstí tentokrát seděl obklopen svými kolegy, ten příšerný horník zůstal vzadu. Opět tu chyběla okna. Den, kdy přestupoval z jedné kovové rakve do druhé, aniž by měl sebemenší kontrolu

nebo alespoň povědomí o tom, co se děje, už v Davidovi stačil vzbudit klaustrofobickou úzkost.

Trvalo ale sotva pár minut, než je vozidlo dopravilo k dalšímu přestupovému tunelu, vedoucímu do spartánské kovové kobky.

„Tohle je aklimační komora,“ vysvětlil otráveně znějící hlas z reproduktoru, „vyrovnává se tu tlak.“

V nervózním očekávání se porůznu usadili na plastové židle. Brzy se přihlásilo lupání v uších, které jim prozradilo, že procedura začala. Chvílemi to bolelo, připojila se nevolnost a závrať. Nikomu z inspekce sice nebylo do řeči, ale jejich tváře mluvily samy za sebe. Ten, kdo ovládal ventily, je rozhodně nešetřil. Horníci to všechno ignorovali s klidem starých mazáků a obsadili televizi, kde běžel nějaký starý rheánský film, hojně prokládaný propagačními spoty Thoronu.

Měli pocit, že to trvá věčnost, ale byla to zhruba hodina, než je pustili do vlastní letištní budovy. Místní personál vůbec nebyl nadšený, že mu z kosmu zase přiletěla práce navíc, a ani se nenamáhal předstírat opak.

Po handrkování ohledně diplomatické imunity a prohlídky zavazadel a tříhodinovém čekání na transport do Gelidoru konečně dorazil „autobus“, přesněji řečeno univerzální pásový transportér. Byl stejně málo pohodlný jako ten předešlý a jeho interiér odporně páchl zatuchlinou a potem. Jediným pozitivem bylo malé okénko, kterým se dalo, i když nepohodlně, nahlédnout ven. Panovala tam nahnědlá, až nažloutlá tma.

Řidič nechal otevřené dveře do kabiny a zprvu Davida příjemně překvapil svojí sdílností. Buď měl v provázení

hostů zálibu, nebo dostal patřičný pokyn, nejspíš obojí. „Vítejte u nás na Meganu,“ pozdravil je, „a taky u mě v autobuse. Není to tu zrovna nóbl, ale berte v úvahu, že právě jedete nejpohodlnějším vozidlem na téhle planetě! Jestli vám to tu smrdí, támhle máte okýnka, tak si můžete klidně vyvětrat!“

Nikdo se tomu vtipu nezasměl, kromě řidiče samotného, a i to znělo trochu nuceně. Horníci si vesměs pustili do komunikátorů hudbu. Nově příchozí tuto možnost bohužel neměli. Jestli jim ten poslední vtípek měl zvednout náladu, zafungoval právě opačně.

„Žádný strachy. Jste tu úplně v bezpečí. Máme tu sedm a půl atmosféry, venku je jenom něco málo přes sedm – nic se sem nemůže dostat, i kdybysme ucházeli. To, co decháte, je neon, trochu dusíku a špetička kyslíku – to je to nejlepší, co vůbec existuje! Kdybyste si v tomhle tlaku cvakli normálního vzduchu, byli byste z toho pěkně sjetí, a ještě by vám časem odešly plíce. A s tím venkovním by to bylo ještě horší... Teďka jsme asi třicet stupňů od rovníka, na východním okraji planiny Acrid. Když se podíváte ven, uvidíte, že nic nevidíte, protože je tam tma. Ale už je skoro ráno, svítat by mělo zítra nebo pozítří. Den tu trvá něco jako devět dnů. Na to samozřejmě každé kašle, protože tady se maká hezky na směny. Aktuální předpověď počasí zní, že je hnusně, potom bude zase hnusně, a to vydrží ještě asi miliardu let, dokud nevybuchne slunce. Pak bude chvíli sluníčko, ale nevydrží to moc dlouho. Teďka je... hergot, mínus osmaosmdesát, to je ale klepna. To víte, pomalu přichází podzim...“

David si povzdechl. Byl strašně unavený, ale v tomhle mizerném autobuse by se nedalo spát, ani kdyby řidič zmlkl – nebylo kde si opřít hlavu, nemluvě o ustavičném kymácení.

Naklonil se, aby se podíval z okna. Poryvy větru nemilosrdně bičovaly planinu, jejíž povrch připomínal ztuhlou lávu, mnohde zpestřenou výstupky prapodivných tvarů – někde zaoblených, jinde naopak hrotitých a čepelovitých. *Pektenity*, vybavil si geologický termín označující tyto útvary typické pro místní krajinu. Terén mezi nimi rozdělovaly kanálky a stružky. Poryvy vichřice jimi hnaly hustý proud prachu nebo snad prašanu, který matně zářil ve světlech vozidla. Všechno, co venku viděl, byl pravděpodobně led. Čistá voda byla na Meganu horninou, zpravidla tvrdou jako žula. Téct tu mohly jen čpavkové roztoky.

Pomyšlení na sedm atmosfér plynů za stěnami vozidla mu na klidu nepřidávalo. Metan, oxid uhelnatý a čpavek vytvářely jedovatý a žíravý koktejl – a taky vysoce třaskavý, pokud by se dostal do kontaktu se vzduchem. Další jedy tu byly přítomny v pouhých stopách, ale v případě kyanovodíku nebo fosfanu to k zabití člověka více než stačilo. Díky bezpečnostnímu přetlaku by sice při netěsnostech unikal především vzduch směrem ven, místo aby se hrnuly okolní plyny dovnitř, ale na zažehnání tísnivého pocitu to nestačilo.

„Hnusný pomyšlení, co?“ zamumlal Ott Ruthen vedle něj, jako by mu četl myšlenky. Jeho jediného David znal už z dřívějšíka, zbytek kolegů poznal až během doby na palubě *Fulguru*. Zvykl si považovat ho za kamaráda.

„Zlatá Ignerida. Poctivý vakuum, tam aspoň víš, na čem seš,“ odušil Ott. „Docela by mě zajímalo, jak se s tímhle Thoron vypořádá. Tohle musí být hrob pro techniku.“

„Myslím, že i pro lidi. I ten p...,“ málem řekl *panák*, ale uvědomil si, že může být slyšet, „Pamer přece zdůrazňoval, jak je to tu nebezpečné,“ poznamenal David.

„To jediný bych mu věřil. Ten čpavek musí žrát úplně všechno, na kovy je to prevít. Oxid uhelnatej je taky pěkněj sajrajt. S těmahle věcma jsem dělal, jenže to byly pěkně uzavřené ve flaškách a trubkách. Tady je to tak nějak naruby,“ uchechtl se nervózně a oči mu střelily k okénku a ke stropu.

„A mráz,“ poznamenal David. „Pracoval jsem jeden čas na odvrácený, v dolech na permafrost...“

Ott vědoucně kývl a přihodil i svou vlastní zkušenost s tříštícími se kovovými součástkami v mrazech temné strany Igneridy. Tam byla zima mnohem větší než tady, ale na Meganu se zase přidával faktor větru a husté atmosféry. I tady se titanová ocel musela za dlouhých nocí stávat křehkým zbožím... Přesto Davidovi tahle zběsilá, hlučná tma připadala v něčem úplně jiná. Horší.

Jednou je vyděsila strašlivá rána, ale jak se ukázalo, byl to jen zvuk vzdáleného hromu. V husté atmosféře se nesl daleko a s neobyčejnou silou. Občasné hřmění je pak už provázelo celou cestu. Zdálo se, že víchr ještě zesílil. Metal na vozidlo děšť ledového kamení. I přes bodrý optimismus řidiče měl David strach. Svět za pancéřovou stěnou v něm budil hrůzu.

Pak se za oknem objevila mlhou a vánicí rozpítá světla v dálce – ve skutečnosti ale nebyla dál než pár desítek

metrů. Postupně rozeznali obludné stroje, bizarní konstrukce, oblá těla obřích nádrží a jímek, klikatící se potrubí vyrážející ze zmrzlé země, to vše zahalené v bičujícím ledovém závoji meganské bouře.

První pohled na základnu Gelidor, která se měla stát jejich novým domovem.

* * *

Žádné přivítání je nečekalo, pokud se nepočítala nepřívětivá úřednice, která jim zkontrolovala dokumenty a doklady. Předala jim štos absurdních formulářů k vyplnění, navrch i digipapír s popisem cesty na ubytovnu, a rozloučila se otráveným zavrčením: „Další!“

Obrázek o Gelidoru si mohl David udělat jen z koridorů, kterými procházeli. Komplex byl smontovaný z kovových a karbonových segmentů, se strohými, pravoúhlými místnostmi. Podlahy pokrýval tvrdý plastik, jehož původní barvu nebylo už možné odhalit. Zdi byly někde holé, jinde natřené, ale ani tam použité pastelové barvy nedokázaly dodat základně optimistické ladění. Spíše než povzbudivě působily chorobně.

Jediným ozdobným motivem byly všudypřítomné firmní symboly. Vše dokreslovaly umělé rostliny, které kdosi rozestavil ve výklencích pod vývody klimatizace, aby jejich bezbarvé zaprášené listy a květináče přetékající odpadky přinesly do umělého prostředí nádech přírody. Z kdejakého zákoutí mžourala obrazovka. David z nich zachytil jenom slova jako „nově otevřený“, „nejvýznamnější v systému“ a „zvyšující se tempo růstu“, takže

neměl žádné pochyby, že jde o homogenní směs reklam a zpráv, tedy to, čemu se v ligové hantýrce říkalo „volný informační tok“.

Chatrné světlo mžourajících úsporných zářivek, lesknoucí se na ošmataných a poškrábaných stěnách, činilo klaustrofobní prostory ještě pochmurnějšími. Vzduch byl zatuchlý, i když se nedalo říci, jestli jsou zdrojem toho zvláštního pachu stavební materiály, stovky lidí v malém prostoru, závada systémů podpory života, všechno dohromady, nebo něco úplně jiného.

V obytné části bylo momentálně mrtvo. Místní měli zřejmě noc. Občas se chodbou šoural osamělý chodec, nabručený a s kruhy pod očima. Když jeden takový vklouzl do dveří, mohl David nahlédnout do jednoho z pokojů. Dělníci spali na úzkých palandách, minimálně po deseti na místnost. Uvnitř nezbyval téměř žádný prostor kromě úzké uličky.

Jak tak procházeli zšeřelou chodbou, připadalo mu to tu jako ve vězení ze špatného filmu. O osobním prostoru, pohodlí nebo dokonce soukromí se tu hovořit rozhodně nedalo. A přece tu žili lidé. Žili nebo přežívali, ale hlavně pracovali, a o to šlo.

Oddělení, kde se nacházely jejich pokoje, nevypadalo zdaleka tak použité jako zbytek základny. Byly to zjevně pokoje vyšší třídy, dvoulužkové, s počítačovým terminálem (i když i tady místo spořiče běhaly ty otravné propagační materiály), malou skříňkou, dvěma židlemi a stolkem, což byl na místní poměry luxus. Za spolubydlícího se Davidovi nabídl Ott, který dokonce inzeroval, že nechrápe.

Když zjistili, že podle místního času je pozdě večer a až do rána se už nic dít nebude, uvítali to s obrovskou úlevou. Po úmorné cestě rezignovali na větší zabydlování a ze všeho nejvíc se těšili do postele.

Ještě předtím se ale toužili trochu osvěžit. K cedulce na hygienickém zařízení oddělení s nápisem „Děkujeme, že zde udržujete čistotu“ jakýsi moudrý muž před nimi rukou připsal „není zač“. Zažloutlá tabulka na dveřích informovala o týdenních přídělech vody na osobu – a strohou řečí čísel vysvětlovala, proč tu všichni vypadají tak zpustle. Nikdo z inspekce netušil, jestli se tyto drakonické předpisy budou vztahovat i na ně, ale minimálně Davida definitivně přešla chuť na sprchu a omezil se na vyčištění zubů.

Potom se s úlevou svalil na rozvrzané lůžko. Byla mu sice pořád zima, asi z toho zpropadeného neonu, který odváděl teplo rychleji než standardní vzduch. Přikrývka z umělého vlákna patrně neměla v úmyslu ten stav změnit, nicméně byl po náročném dni natolik vyčerpaný, že po pár minutách usnul jako špalek a nezbudilo ho ani Ottovo hlasité „nechrápání“.

12. 2. 3092

David vyděšeně otevřel oči. Byla noc a něco se dělo. Všechno ho bolelo a byla mu strašná zima. Zažloutlé zářivky mžouraly a na jeho uši útočil odporný přerývaný zvuk.

Napřed vůbec nevěděl, kde je. Podle gravitace měl pocit, že doma, že to všechno byl jen zlý sen, ale stačil pohled na místnost kolem, aby zjistil, že je pořád ve zšeřelých prostorách Gelidoru.

Co se děje? napadlo ho. Ten zvuk nedokázal nijak zařadit, až teprve po delší době určil, že jeho zdrojem je malý reproduktor nade dveřmi. *Poplach!* byla jeho další zoufalá asociace. *Stěny povolily a valí se sem jedovatý mráz zvenku...*

Ucítil, že Ott se na vedlejším lůžku posadil a tlumeně nadává.

„Co se to, sakra, děje?“ zavrčel David. Už moc nevěřil tomu, že se sem valí jedovaté plyny, a i kdyby, mohly snad počkat, až se vyspí.

„Vím já?“ ozval se ospalý hlas, který přešel do zívnutí. „Podle hodin bych si tipnul, že to je budík.“

„Ať s tím jdou do prdele,“ zívnuł David. „To už je fakt ráno?“

Na chodbě si s kolegy vyměnili dalších pár šťavnatých nadávek na časový posun. Všem by prospěla sprcha, napřed však museli taktně zjistit, jak to bude s jejich přídělem vody. Podle rozpisu je čekala snídaně a pak setkání s personálem stanice. David byl po prvotní averzi už dokonce trochu zvědavý.

Stanice nyní hučela aktivitou, chodby byly plné lidí. Někteří chvatně vybíhali ze dveří, jiní, zdálo se, naopak se strhanými obličejmi mířili do těch samých pokojů... Evidentně se tu nejen pracovalo, ale také spalo a vůbec žilo na dvě nebo spíš tři směny. Dokonalá úspora zdrojů a místa.

Liga, pomyslel si David. *Celá tahle věc jede podle předpisů Ligy*. Vlastně ani nevěděl, jestli ho to překvapuje. Když to ale viděl na vlastní oči, když to doslova cítil, přece jen se v něm zvedal jakýsi nedefinovatelný pocit nesouhlasu.

Tohle je přece napůl i základna Republiky, naše základna... Všechno kecy.

Jídelna tu byla dosud největší místností. Byla plná nepohodlných plastových židlí a úzkých stolků a evidentně se tu neuklízelo buď vůbec, nebo jen velice zřídka. Na jedné její straně byl vchod, na druhé kuchyně. Výdejním okénkem David zahlédl několik objemných, hlučných a páchnoucích zařízení na syntézu a úpravu základních potravin a malou místnost, kde se jednotlivé pokrmy ohřívaly a s nelibozvučným mlasknutím servírovaly na plastické talíře. Malé obrazovky na stěnách omílaly pořád dokola smyčku vyzdvihující nejnovější výtobytky na Meganu, ale nikdo si jich nevšímal.

K snídani byla jakási kašovitá hmota, která nezastírala svůj syntetický původ ani vzhledem, ani chutí, a jako příloha válečky oligosacharidové pěny. Nedalo se říct, že by to mělo odpornou chuť. Ono se vlastně vůbec nedalo říct, že by to mělo nějakou chuť. Zkonzumovat celou porci by mohl jedině strážník s velmi pevnou vůlí, nebo k smrti vyhladovělý. Periferním viděním David registroval, že takových je kolem většina.

Teprve během jídla dostatečně ocenil velký nápis „Unifud – pokrmy nejvyšší kvality“, vítající příchozí, a druhý podobný nad výdejním okénkem, který přál strážníkům „Vybraný kulinářský zážitek“. Když si všiml třetího, kterým zaměstnanci Unifudu vzkazovali „Děkujeme, že vám chutnalo“, pojal vážné podezření, že za jejich rozmístěním stojí jakýsi osamělý diverzant vyzbrojený smyslem pro humor.

Po jídle je Steler odvedl do zasedačky, kde se měl konat krátký úvodní brífink.

Jako první se objevil jejich svým způsobem kolega, republikový vyslanec na Meganu. Všichni ho samozřejmě znali podle jména a zpráv, které pravidelně sepisoval, ale naživo jej viděli poprvé. Tedor Kreep byl solidně stavěný muž a jako vůbec první z lidí, které tu potkali, byl hladce oholen. Perfektní profesionální úsměv diplomata trochu narušovaly jen těkající oči a celkově přepadlý výraz. Choval se k nim s jistou odměřeností.

Nakonec proč ne, napadlo Davida, strávil tu celou věčnost, a teď jsme sem přišli my, jakoby na důkaz, že svou práci neodvádí dobře.

Ať už k nim Kreep choval jakékoli pocity, dokázal je odložit stranou a přivítal je na základně.

„Děkujeme. Jsme rádi za možnost spolupráce s vámi. Vaše znalost místního prostředí nám bude jistě užitečná,“ podotkl Steler. To vyslanci zjevně polichotilo a trochu roztál.

Na víc už ovšem nebyl čas, protože dorazili místní představitelé Thoronu, aby i oni přivítali inspekci.

Základnu i celý areál vedl člověk jménem Eln Baur, jehož oficiální titul zněl „nejvyšší výkonný ředitel divize Megan“. Byl to statný chlap po padesátce, trochu podsaditý a se sklonem k tloušťce. Byl to právě on, kdo měl Megan ve skutečnosti pod kontrolou, to bylo naprosto jasné z jeho vystupování i reakce všech ostatních, sotva vstoupil do místnosti. Třebaže je přivítal s okázalou vřelostí a úsměvem, nikdo nezůstal na pochybách, že s panem ředitelem není radno si zahrávat. Nezdržel se ovšem dlouho. Řeči se místo něj chopila energická bruneta středního věku, pomenší šlachovité postavy, osmahlé tváře a suverénního vystupování. Jmenovala se Caltha Orskeová a byla vedoucí oddělení

pro lidské zdroje. Pokud to David z její řeči dobře pochopil, tak se pod tím skrývalo přesně to pracoviště, na které vedle obvyklé agendy padaly všechny úkoly, s nimiž nikdo jiný nechtěl mít co do činění. Například organizace brífinků pro nezvané meziplanetární hosty.

Představila je dalším důležitým osobám, jejichž jména David vesměs obratem zapomněl. Jediný, kdo mu utkvěl v paměti, byl manažer Bezpečnostního oddělení Kreg Zhils. S ligovým přízvukem se jeho příjmení vyslovovalo „Zils“, mrazivě a ostře, a takový byl i první dojem, který jeho nositel v lidech vyvolával. Nějakým podivným způsobem v sobě spojoval hrozivě číhavou strnulost a neustálý neklid.

Po skončení oficialit je slečna Orskeová provedla základnou. Samozřejmě ji neviděli celou, jen pečlivě vybrané části, a do některých traktů ani nenahlédli. S jídelnou a kuchyní už se seznámili, až teď se však dozvěděli, že nedávno byla oceněna jako nejlepší stravovací zařízení. David nepostřehl, jestli na planetě, nebo rovnou v celém systému, ale ani to by ho už neudivilo.

Pak je Orskeová zavedla zpět na ubytovny. Ukázala jim umývárny a vysvětlila systém přidělů vody. Ten byl rozdělen podle služební hierarchie do několika tříd, přičemž jejich kategorie zhruba odpovídala obvyklým poměrům na menších kosmických lodích. Nutně to vzbuzovalo otázku, jak se asi dá přežít s tou úplně nejnižší.

„Musíte pochopit, že naše zdroje jsou velmi omezené. Čištění a recyklace vody je téměř tak drahá jako na lodích. Zaměstnanci mají navíc možnost získat vodu v rámci našeho systému premií a benefitů,“ dodala Orskeová, „což funguje ke všeobecné spokojenosti.“

David by tomu snad i věřil, kdyby předtím pár místních zaměstnanců neviděl – a taky necítil.

Prohlídka pokračovala prostory espézet, tedy systémů podpory života, a podívali se i do druhého patra, kde sídlilo vedení, a nacházela se zde i řídicí centrála. Ze všech místností, které doposud viděli, byl sál nejživější. U několika řad stolů seděli technici upřeně sledující monitory a soustředění dispečeri se sluchátky a mikrofony. Byla tu i komfortní, ale momentálně prázdná zasedačka pro krizový management, skrytá za skleněnou přepážkou.

Všemu vévodila obrovská reliéfní mapa důlního areálu, po které se pohybovaly nesčetné roje světélek značící vozidla a pracovní skupiny vyskytující se v terénu. Teprve tento pohled Davidovi umožnil docenit gigantický rozsah prací, které tu probíhaly. V tomhle měřítku to vypadalo jako soustředěná a koordinovaná činnost mraveniště. David možná hleděl na Thoron podezíravě, co se týkalo jeho metod, ale těžko mohl popřít, že přinášely výsledky.

Dalším bodem programu byly laboratoře věnované geologii a mineralogii. David mohl jen tiše závidět elektronové a imenzní mikroskopy, spektrografy, polarimetry, izotopové separátory a tucty dalších přístrojů. Na Ignieridě si o takových drahých hračkách mohli nechat jen snít. Něco mu tu ale chybělo. Technika byla špičková, ale všechno tak nějak strohé, zaměřené na výkon. Nikde žádné osobní věci, vtipné obrázky nebo sarkastická moudra, na jaká byl z laboratoří zvyklý. Na nezasvěcené to možná mohlo působit profesionálně, ovšem někdo, kdo už si pár laboratořemi prošel, musel pochybovat, jestli je mezi naleštěným

kovem a nažehlenými bílými plášti vůbec nějaké místo pro touhu po poznání.

Přitom tady měli možnost studovat nejméně prozkoumaný a zároveň nejzajímavější z velkých světů Efesumy. Megan spojoval složitou geologii hornin s neméně záladnou geologií ledů, zatím jen sotva pochopenou vnitřní činností, a až obludně komplexní chemii atmosféry. Všechno tu bylo jiné. Byl zázrak, že zde dokázali najít slušná ložiska a vybudovat funkční doly během pár let, a fůra lidí na tom musela odvést spoustu tvrdé práce.

Nahlédli i do sousední laboratoře, kde tým jakéhosi doktora Gerneta zkoumal fotochemické procesy v atmosféře a svrchních vrstvách meganské půdy a nedávno se vyznamenal objevem nové organomolybdenové rudy. Organickou chemii stihl David už kompletně zapomenout, snad až na neurčitý dojem, že jde o podobor černé magie. Byl na tom ovšem pořád lépe než jeho humanitně vzdělaní kolegové, kteří z krátké přednášky zjevně chápali jen spojky a předložky.

Krátkým spojovacím tunelem prošli do vedlejšího traktu, kde se nacházela místní marodka. Byla tu téměř neobsazená lůžková místnost, na niž navazovala ordinace, která asi příležitostně sloužila i jako operační sál. Pacienti tu v tuto chvíli byli pouze tři – spící muž se zafixovanou zlomeninou, starší žena s infuzí a dýchačí maskou a mladík s ovázanou hlavou. Na všechno dohlížela znuřená ošetřovatelka v nepřilíš bílém plášti, popíjející nějakou tekutinu z plastického kalíšku, která je pozdravila pouhým pokývnutím.

Jejich průvodkyni to viditelně rozladilo – hodlala se pochlubit další ukázkou pilného a svědomitého personálu,

a zatím mohli obdivovat jen špinavou podlahu, umouněnou sestřičku a všudypřítomný pach dezinfekce. Z místnosti pro personál vyšla další žena, zřejmě lékařka. Orskeovou to trochu zbavilo rozpaků, ale ne moc. Přicházející osobu asi nepovažovala za dostatečně reprezentativní.

„Doktor Fildman tu dnes není?“ vyštěkla místo pozdravu.

„Aa – dobrý den... no... není...“, koktala překvapená žena. Mohlo jí být něco přes pětadvacet, měla tmavé vlasy, které jí čouhaly zpod lékařské čapky, a na sobě relativně čistý, ale zmuchlaný bílý plášť. Evidentně je tu nečekala, spíš to vypadalo, že si někde vzadu na chvíli zdřímla. „Doktor Fildman odjel přede dvěma hodinami do Turbidu. Nehoda v přechodové komoře, potřebovali narychlo lékaře... Svěřil to tu mně.“

Jejich průvodkyně ženu probodla pohledem. Zjevně považovala jak nehodu v přechodové komoře, tak absenci stálé lékařské služby v Turbidu za něco, o čem by před inspekcí neměla padnout ani zmínka.

„A ostatní?“

„Jsou v druhé směně nebo pryč – momentálně tu máme prázdno, jak vidíte.“

„Takže bohužel – s doktorem Fildmanem vás seznámit nemůžu. Ale mohu vás ujistit, že lékařská péče na základně je na vysoké úrovni. Ukáže vám to tady Aricia Nolanová, jedna z našich zdravotnic.“

„Toxikoložka a mikrobioložka, přesněji řečeno,“ doplnila lékařka a dostalo se jí za to dalších zničujících pohledů – nedalo se poznat, zda za to, že Orskeové skočila do řeči, nebo za to, že vůbec naznačila možnost, že by na základně bylo zapotřebí služeb někoho s takovou specializací.

„Takže,“ usmála se s notnými rozpaky, přičemž si nervózně upravovala plášť, „vítám vás na našem zdravotním oddělení. Poskytujeme tu základní zdravotní péči pracovníkům stanice... Máme tu pětadvacet lůžek pro akutní případy, diagnostické zobrazovací zařízení a resuscitační jednotku... Můžeme tu provádět i jednodušší operace, těžší případy je samozřejmě nutné převážet... do lépe vybavených zařízení.“

Její odmlka byla přesně tak dlouhá, aby se David stihl zamyslet nad tím, jak daleko odtud takové „lépe vybavené zařízení“ asi tak je. Tady na planetě sotva.

„Léčíme tady pacienty, kteří...“ Lékařka se opět zarazila. Bylo jasné, že by musela připomenout buď průmyslové havárie, nebo nemoci infekční povahy, přičemž obojí by vrhalo na jejího zaměstnavatele špatné světlo. Orskeová ji pro jistotu ještě preventivně zpražila očima.

„... tedy – kteří z nějakého důvodu potřebují lékařskou pomoc, i když jak vidíte, máme tady v tuto chvíli prázdno... protože se vesměs jedná o drobnější obtíže, které je možné řešit ambulantně.“ Vydolovala ze sebe ještě nějakou frázi na závěr a svůj improvizovaný proslov, který připomínal spíše slalom mezi kuřícími oky Thoronu, zakončila odzbrojujícím úsměvem. David by přísahal, že po jejich odchodu se určitě vyčerpaně svalila na prázdné nemocniční lůžko za sebou.

Tak se seznámili se stanicí Gelidor vyjma průmyslových sektorů ve východní části, kam se měli dostat později. Už teď bylo jasné, že získat přístup k vybavení i informacím nebude nic jednoduchého a že se nejspíše dočkají řady průtahů. Prohlídky konkrétních důlních a technických

provozů, které se zejména Davida osobně dotýkaly, vůbec nebyly na pořadu dne – jejich termíny nebyly ještě ani stanoveny.

Když se večer svalil na lůžko v ubikaci, pronesl k Ottovi: „Jakej smysl má inspekce, když stejně uvidíme jenom to, k čemu nás pustěj a kdy se jim to bude hodit? Co tady vlastně chceme?“

„Já osobně chci především keš, Republika platí dobře. Proč a za co, to opravdu není moje starost. Jsme tu jenom takový divadýlko mezi Republikou a Ligu, pí ár, no jako vždycky.“

„Koukají tu na nás jako na zjevení, chvíli jako na pijavice, chvíli jako na úřední návštěvu... Tomuhle prostě nerozumím.“

„To je totiž ono. Nerozumí tomu nikdo,“ prohlásil na své posteli Ott. „Vřou tady zájmy spousty skupin. Liga nechce nic menšího než Megan. Uvědom si – celá planeta s obrovskými zdroji surovin a energie, navíc obsazená ve vši počestnosti. Grifolovci chtějí oživit Rheu, to znamená palivo. Sice před volbama tvrdili, že nechtějí, aby se tady Liga usadila nadobro, ale víme, jak to je. Pak jsou tu radikální republikáni, kteří by Rheu nejradši odpískali a Ligu poslali, však víš kam. Totéž Arzhinci, ty pořádně štvě, že se tu producírujou lidi z Ligy, a navíc jim za to Republika platí. My jsme takový gesto pro Senát, aby panu prezidentu Grifolovi posvětil ještě jedno funkční období, protože on to tu přece má všechno pevně v ruce,“ usklíbl se. „Odpůrci Ligy v nás vidí nástroj, jak Ligu kontrolovat a omezit. Ovšem v Senátu i mimo něj určitě lítá tolik úplatků, že bych se divil, kdyby doopravdy, ne jenom

naoko pro voliče, někdo začal něco podnikat. Budeme tu okounět, napíšeme jim, kolik utratili za ponožky a kolik za stolek pro pana ředitele, že horníci sice smrdí, ale je o ně postaráno podle všech interních předpisů a norem, senátoři se poradí, pohádají se před kamerami, a pak to smetou pod stůl.“

„Ale přece kontrola...“

„Co bys chtěl kontrolovat? Liga tu má základnu, *svoju* základnu, akorát nechává Senát, aby všude vytruboval, že je to vlastně *naše* základna, a dává nám nějaký to tralfium a deutérium za výhodnou cenu. Teda pro ně. My jsme jenom část toho cirkusu. Ukážou nám, co budou chtít. Stejně jako Kreepovi. Počítám, že Steler taky pošle domů jen to, co uzná za vhodné. Úředníci a poradci na Solanoru to ještě překrutí a senátoři se stejně rozhodnou podle toho, kdo jim dá víc. Je to marný. My dva máme výhodu – jsme poradci, ne inspektoři, a už vůbec ne politici. Nejsme na ráně, máme svoje, totiž prachy, jistý. Já udělám svůj inženýring, a co z toho plyne, to ať řešej jiný. Možná tu uvidíme i nějaký zajímavý věci. Já osobně jsem zatraceně zvědavěj, jak to tady funguje. Počítám, že i pro tebe nebude marný dívat se po místních šutrech. To je asi tak jediný, co si od toho můžeme slíbovat.“

„Asi máš pravdu,“ konstatoval David a převalil se na tvrdé matraci. „Je tady asi moc špíny, než aby vůbec někdo chtěl, aby vyplavala na povrch.“

„To teda. No, když jsme u těch špinavostí, náš pobyt tady má stopro taky co dělat s Polem Tholenem,“ poznamenal Ott.

„To je ten inženýr, co tu...“

„Nikoli ,co tu‘, ale ,co ho tu‘,“ opravil ho Ott, „jestli mě neklame můj pesimismus. Nejspíš jen potřebujou, aby pod závěrem ,neobjasněno‘ byly ty správný razítka, proto jim nestačil Kreep a poslali nás, teda jako Gienu, Alioth a ty ostatní kriminální a právní experty.“

David se s nepříjemným bodnutím v hrudi vrátil k věci, která mu občas nedávala spát už cestou sem. „Mimocho-dem, znal jsem jednoho Tholena. Nebyl tenhle náhodou z Igneridy?“

„Tholenů je všude spousta...“, mávl rukou Ott.

„A ty myslíš, že ho tu někdo zavraždil?“

„Si piš. Asi něco věděl na nesprávný lidi. Hezky ven – a Megan udělal špinavou práci za ně.“

15. 2. 3092

David seděl na nepohodlné židli a soukal do sebe kašovitě cosi. Dnes sice kuchař s barvivy a dochucovadly neskrblil, avšak podařilo se mu něco neuvěřitelného – vypadalo a chutnalo to ještě mnohem hůř než posledně. Co by teď dal za obědy, jaké dostávali na *Fulguru!*

Zatím bohužel on i ostatní techničtí poradci zaháleli úplně, a ani o vyšetřování smrti toho inženýra zatím nemohla být řeč, jak si mu včera stěžovala Giena, která to měla mít na starosti.

Po různých tahanicích dostali aspoň přístup k účetnictví, takže se pomalu rozbíhal audit. I ten ale zaváněl spíš fraškou, aspoň podle toho, co David slyšel od kolegů. Nešlo ani tak o to, že by dostávali zfalšovaná data, i když i to se mlčky předpokládalo. Provádění kontrol kdekoli,

kde figurovala nějaká společnost Ligy, bylo v jádru absurdní. Asteroidy byly mimo dosah republikového práva. Už desítky let nikoho ani nenapadlo, že by po mateřských korporacích, které tvořily Ligu, mohl požadovat odvádění daní do státního rozpočtu, dodržování pracovního práva a podobné maličkosti. Jejich pobočky na světech Republiky, což Megan teoreticky byl, by zákonům podléhat měly, tím spíše, když měly státní podíl, jako právě Thoron. Teoreticky. Prakticky ale firmy s ligovým podílem měly vždycky otevřená zadní vrátka do země nikoho. Bylo to legální? Byla sama existence Ligy legální?

„Máte tu volno?“ vyrušil ho z úvah ženský hlas. Napřed bezmyšlenkovitě přikývl, pak se trochu překvapeně otočil. Nikdo od nich to nebyl, a od nikoho dalšího na základně by neočekával, že si přisedne, natož že se slušně zeptá.

Na místo, odkud se před chvílí zvedl Ott, položila svůj talíř mladá žena v neutrální pracovní kombinéze. David už do zdejších poměrů pronikl natolik, že ji na první pohled zařadil do vyšší kasty zaměstnanců (její oblečení bylo čisté a nepáchla), ale zároveň mohl ihned vyloučit, že by patřila být k nižšímu managementu (to by byla mnohem upravenější, oblečená úplně jinak, a hlavně by se vůbec nevyskytovala tady).

Zachytila jeho překvapený pohled a trochu rozpačitě se usmála. David neméně rozpačitě sklopil pohled zpět do talíře, ale tam se nacházely věci, které bylo možná lepší nevidět. Znovu vzhlédl ke své spolustolovnici. Něco na ní bylo *jinak*. Pak si uvědomil, že jsou to vlasy. Měla je sice ledabyly stažené dozadu, ale určitě by jí sahaly až na ramena. Tady, kde byl nejobvyklejší dámský účes

na ježka, to vypadalo trochu jako pozdrav z domova. Ale přesto měl pocit, jako by ji už jednou někde...

Znovu zachytila jeho pohled. „Promiňte, vy tu asi nejste dlouho, že ne?“ obrátila se k němu. David se pokusil odpovědět co nejrychleji, jak jen mu to dovolilo sousto. Nakonec se musel omezit na zavrtění hlavou, protože hmota v jeho ústech se nevzdávala lacino.

„A kde pracujete?“ prohlížela si jeho kombinézu, až jí mezi obočím naskočila vráska.

„Mno... přijel jsem s...“

„Aha, ta inspekce, mělo mě to napadnout hned...“

Chvilí bylo ticho. Žena zkoumala svou porci kaše. Občas si ho prohlížela, zřejmě odhadovala, jestli se s ním může dát do řeči. Už dávno si stačil všimnout, že místní se hovoru s cizinci vyhýbají, jak jen mohou. A teď viděl i to, že na nich visí pár pohledů z okolí. Nesouhlasné? Zvědavé?

„No, dobrou chuť,“ pokusil se David rozproudit hovor. Žena si ho změřila, jako by odhadovala, jestli se zbláznil, nebo má smysl pro humor.

„Jste z Thirresu?“ dodala si nakonec odvahy. David váhavě přisvědčil. Nebyl si jistý, zda míní Republiku obecně, nebo jen její hlavní svět.

„Co je tam vůbec nového, na Thirresu?“ zeptala se. Musela při tom překřičet hlučně se bavící dělníky u vedlejšího stolu, hlasitě diskutující o rozdílech mezi výkaly a z nich vyrobenou recyklovanou potravou, či přesněji o absenci těchto rozdílů.

„Teda...“ David se zamyslel, co na to říct. Na takhle široce položenou otázku se snad ani odpovědět nedalo, minimálně když nechtěl zabíhat do politiky, a to tady

s místní zaměstnankyní rozhodně nechtěl. „Nejsem přímo z Thirresu,“ začal, „jsem z Igneridy.“

Pokřčila rameny, jako by to nebyl tak velký rozdíl.

„Stejně nevím, co chcete slyšet. Beztak vím akorát tak to, co je ve zprávách...“

Podívala se na něj zvláště.

„Copak vy je tu nechytnete?“

„Nó...“ zatvářila se trochu rozpačitě. David vytušil, že řekl něco hodně hloupého. „Samozřejmě že tu máme zprávy,“ pokývla hlavou a ledabyly ukázala lžící za sebe. Davidovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že má na mysli jednu z všudypřítomných obrazovek. Ještě delší chvíli mu trvalo, než mu došlo, co tím doopravdy myslela.

„Abych se představil – jsem David Grinil,“ vysoukal ze sebe, aby nějak překlenul protahující se ticho.

„Doktorka Nolanová,“ odpověděla automaticky, ale trochu překvapeně.

„Vy jste ta z nemocnice! Já věděl, že jsem vás někde viděl.“

„Samozřejmě,“ zamumlala a sklopila oči. Zjevně si připomněla svůj trochu nepodařený výstup. David by se jí rád zeptal, zda z toho neměla nějaké problémy, ale otázku zase spolkl. Koneckonců byla zaměstnanec Thoronu se vším, co s tím souviselo. Až teď mu došlo, že jí nemusí jít jen o nezávazné poklábosení. Mohli ji nastrčit, aby z něj tahala rozumy, nebo dokonce aby ho přetáhla... Ott ho varoval, že to určitě zkusí. Na klidu mu to nepřidalo.

„Mimochodem, co děláte? Myslím jako tady?“ zeptala se, protože evidentně ani ona neměla ráda protahující se mlčení.

„Geologie. Ložiska, minerály a tak.“ Odpověděl záměrně úsečně. „Mimochodem, proč se ptáte? Na mě... a na Thirres?“ oplatil jí otázku otázkou.

„Protože jsem tam žila.“

„Vy jste z Thirresu?“ vyhrkl udiveně, až se zakuckal. Nechal se strhnout dojmy a mlčky předpokládal, že všichni tady pocházejí z asteroidů a dalších světů Ligy. Jako by nevěděl, že Thoron prováděl masivní nábor na Igneridě (sám tu nabídku přece dostal!) a určitě i jinde po Republice. Zpětně pochopil všechno, co se mu na téhle ženě zdálo od začátku tak zvláštní.

„Tedy... ano a ne. Nenarodila jsem se tam, ale žila jsem tam a pořád mám občanství. Je na tom něco tak divného?“

„Jenom mě překvapilo...“

„Kde jsem se tu vzala? Taky se občas divím. Ale máte pravdu, je nás tady málo. Taky bych nejradši byla někde úplně jinde.“

„Chápu.“

„Nechápete,“ odpověděla s lehkým potřesením hlavy a smutným úsměvem. Než se vzpamatoval, byla pryč. David opravdu nechápal. Zůstal sám s miskou kaše, která se natruc všem fyzikálním zákonům zdála ještě studenější než všechno okolo.

23. 2. 3092

Kráčel kovovou chodbou. Jeho kroky se rozléhaly jako v jeskyni. Nikoho neviděl – a přece by tu už měli být.

Konečně, po skoro dvou týdnech, jim dovolili prohlídku prvního těžebního stanoviště. Po ponorkové nemoci se

výlet mezi kaluže amoniaku a mračna říznutá kyanovodíkem zdál jako vítaná změna. David už si začínal myslet, že na základně zešílí. Místní mu připadali jako bytosti z jiného světa. Všechno dělali po směnách a po četách, na chrochtavé povely z reproduktorů, podle zvukových znamení a barevných světel – vstávali, myli se, jedli, pracovali.

Nahlédl do místnůstky, kde měli mít instruktáž pro práci v terénu a zkoušku skafandrů, ale nikdo tam nebyl. To bylo divné. Pro jistotu se podíval do záznamníku – posouval údaje po digipapíru, až našel ten, který potřeboval. Místo sedělo, čas taky... Vlastně ne. Pohledem na komunikátor se přesvědčil, že omylem dorazil o hodinu dřív!

Povzdechl si a začal uvažovat, jestli se vrátit, nebo počkat. Na ubytovnu ho nic netáhlo, zejména když by si někdo mohl domyslet, že se takhle idiotsky o hodinu sekul. Místo toho se usadil v místnůstce, vytáhl digipapír a začal pročítat informace k výjezdu. Minuty se vlekly hlemýždím tempem.

Konečně kroky! Radoval se ovšem předčasně, dva zaměstnanci prošli kolem pootevřených dveří a zapadli někam vedle. Útržky jejich hovoru zkreslené plechovou ozvěnou k němu přesto doléhaly, takže na čtení už se nedokázal soustředit.

„...je mrtvých!“ Zmínka o mrtvých chtě nechtě přitáhla jeho pozornost.

„Je to nesmysl, přece bys nevěřil...“, odpověděl něco nesouhlasně druhý, hlubší hlas.

„Nemůžu riskovat...“, zaslechl další slova.

„Zapomínáš na rozkazy,“ prohlásil rozhodně druhý z mužů, zřejmě v této dvojici nadřízený.

„... bez ní zkrátka nepojedu. Mám strach.“

„Nebud' paranoidní... nehody!“

„Ale co když se něco stane i teď?“

Hovor pokračoval, ale už tišeji, a slovům přestalo být rozumět. Z divokých úvah Davida vyrušil až příchod jeho kolegů.

Čekalo je seznámení se skafandry. Thoron používal obleky úplně jiné konstrukce, než jaké David znal. Megan měl atmosféru, dokonce opravdu pořádnou atmosféru, takže tu nebyl potřeba tlakový oblek jako ve volném kosmu – stačil nepatrný bezpečnostní přetlak. Úkolem meganského skafandru bylo především hermeticky oddělit člověka uvnitř od jedů venku. To ale neznamenal, že by byl lehčí nebo tenčí. Zároveň totiž musel nositele chránit i před třesnutým mrazem.

Skafandry sestávaly z poměrně tenké hermetické vrstvy, pro větší bezpečnost zdvojené, a vrstvy tepelné izolace. Lezlo se do nich zezadu, otvorem, kam se později připojoval batoh se systémy podpory života. Ke skafandru se daly připojit i vnější chrániče, s nimiž vydržel i nešetrné zacházení, jaké s sebou přinášela těžká manuální práce.

Každý dostal přidělený vlastní skafandr. Davidovi ten jeho padnul slušně, neměl na co si stěžovat, nepočítaje trochu zatuchlý vzduch uvnitř. Jediný, kdo měl trochu problém, byl Vesly Dransfil, který z nich byl nejvyšší, ale nakonec i pro něj našli ve skladu vhodný meganský oblek.

Následoval rychlokurs obsluhy. Naučili se skafandr zavřít, zkontrolovat jeho těsnost a ovládat jednotlivé

systémy. V helmě byl vestavěný počítač, který měl na starosti hlídání systémů podpory života a řízení ostatních doplňků, jako byla zabudovaná kamera, podsvětlení vnitřku helmy i čelovka na přilbě. Uvnitř bylo několik kontrolkek a přes levé oko se dal spustit malý průhledný displej.

Komunikace na povrchu, jak jim vysvětlili, mohla fungovat dvěma způsoby. Vakuum tam nebylo ani náhodou, takže se zvuk mohl volně přenášet hustou atmosférou. Bylo tak možné domlouvát se hlasem, ačkoli přilby zvuk tlumily a zkreslovaly. Na větší vzdálenost se používaly vestavěné vysílačky nastavené buď jako interkom, nebo na soukromé frekvence. Kromě nich měl každý skafandr i radiomaják, kterým v pravidelných intervalech udával svou polohu dispečinku. Ten fungoval automaticky a nebylo možné jej vypnout – Thoron tak měl kontrolu nad tím, kde se kdo pohybuje, a zároveň to umožňovalo rychlé nalezení člověka v případě nehody.

Velice užitečným vylepšením pro dlouhodobý pobyt ve skafandru byla možnost vytáhnout levou ruku z rukavice a rukávu dovnitř do obleku. Nebylo to sice jen tak, napřed se musely povolit některé automatické přezky, které jinak oblek stahovaly, ale zase to značně usnadňovalo příjem potravy a tekutin, ovládání tlačítek uvnitř a v neposlední řadě i drbání. Každý, kdo delší dobu pobýval ve skafandrech, to musel ocenit.

Špičková kvalita skafandrů a jednoduchost jejich obsluhy nebyla v místních podmínkách žádný luxus, ale holá nutnost. V těchto oblecích se pracovalo v extrémních podmínkách, často dlouhodobě a tvrdě.

David ani jeho kolegové nebyli amatéři, takže v zácvi-ku žádné problémy nevznikly. Když podepsali potvrzení o proškolení, rovnou je i jejich nové skafandry naložili do přistaveného autobusu.

* * *

David seděl naskládaný v přechodové komoře z odolné slitiny, rozměry a útulností odpovídající přibližně sudu, a mohl jen čekat, až se dovnitř nahnou mrazivé a smrtelně jedovaté plyny zvenčí. Skafandr neskafandr, dělalo se mu z té představy špatně. Všechno bylo prověřené a zkontrolované, ale jeho pocitům na tom vůbec nezáleželo... Pak se konečně dovnitř vhrnula bílá ledová mlha a postupně plnila komoru, jako by sud, v němž seděl, zaplavovalo mléko. I přes skafandr vnímal chlad. Topení to brzy srovnalo, ale stejně věděl, že kolem vůbec není teplo. Nakonec se otevřel otvor do světa venku. Aby nezdržoval a uvolnil komoru pro ostatní, vyskočil co nejrychleji a dost komicky se rozplácl do rozbředlé půdy. Zatímco se stavěl na nohy, všiml si, že skafandr přece jen trošičku ztuhl, ale stále byl v obvyklých měřítkách krásně pružný.

Teploměr ukazoval 239 Kelvinů, tedy $-34\text{ }^{\circ}\text{C}$. Na povrchu panoval jasný den, slunce stálo dosti vysoko na nebi. Přes letící mraky chvílemi prosvítal jeho kotouček – bylo maličké a mělo načervenalou barvu. Obloha v mezerách mezi mraky byla nazelenalá a jenom zvyšovala pocit extrémního chladu, ačkoli na místní podmínky bylo vlastně velmi teplo. Většinu času však světlo stínily

a rozptylovaly mraky, nahnědlé přízraky vznášející se v různých výškách, a plující velmi odlišnými rychlostmi, jejichž rozedrané obrysy jenom podtrhovaly cizotu tohoto světa.

Parkovali na dně mělkého údolí, na jehož protější straně stála důlní stanice, shluk obrovských nádrží, potrubí a věžovitých nástaveb, které svým ocelovým leskem ostře kontrastovaly s okolím. Směrem k Acridu se otevíral výhled do plochého kraje s ojedinělými skalisky, na opačné straně se zvedaly hory.

Eroze tu pracovala jinak než na Zemi i než na Thirresu. Koncentrovaný čpavkový déšť rozežíral čistší vodní led, který z něj později a jinde zase vymrzal, buď snížením teploty, nebo po odpaření amoniaku. Vznikaly tím pitoreskní tvary, příměsi minerálů a organických látek je navíc barvily pruhy a skvrnami živých barev. Něco takového si člověk nemohl dost dobře představit ani v nejbujnější fantazii, dokud to nespatriil na vlastní oči. Rozežrané lištovité a laločnaté ledové útvary, které těmito procesy vznikaly, se nazývaly pektenity a byly pro Megan stejně typické jako kamenité pouště pro Thirres a ledovce pro Arzhinnis. Dokonce i tady byly pektenity všude, kde je ještě nestačila rozjezdít auta.

V nejnižším místě údolí blíž stanici se mezi haldami hlušiny rozlévalo jezero kapalných uhlovodíků, vedlejší produkt těžby, o který nikdo nestál. Nebyla to stará Země – tady nebyla „nafta“ k ničemu dobrá, kromě nepatrného množství pro chemickou výrobu. Helium, o které tu šlo především, v ní bylo rozpuštěno jako pouhá příměs. Potřebovali tisíce tun helia, a to znamenalo přečerpat

a predestilovat *opravdu hodně* uhlovodíků. Potok té odporné břechky si razil cestu dolů svahem a zřejmě končil v nějakém ještě ohavnějším jezeře níže na planinách.

Nakonec se v této nehostinné krajině sešli všichni. Husím pochodem, který vpředu i vzadu uzavírali lidé z Thoronu, se vydali ke stanici. Pod nohama jim čvachtal amoniak a rozbředlé pektenity. Davida zaujaly kameny, zřejmě vykutané z hloubky při těžbě. Zdálo se, že se postupně potápějí do ledové půdy, asi proto, že je ohřívalo slunce. Díky tomu vypadalo okolí hald jako svrabovité, jak se do těla Meganu zanořoval jeden kus lávové skály vedle druhého. Zpěněné kaluže odpudivých uhlovodíků museli přejít po kovové lávce. Nemohl se ubránit dojmu, že stanice je tu cizím tělesem, vředem na těle planety obklopeným hnisavou jizvou.

Prohlídka nepřinesla žádná překvapení. Stavba se držela projektu a produkce helia soustavně překračovala plán. Tedy alespoň podle předložených materiálů. Pořídili záznamy a pár poznámek pro oficiální zprávu. Pak se vydali nazpět.

Počasí se náhle zkazilo. Přišla jedna z obvyklých denních bouří. Padla tma, těžké mraky ozařované modrými zášlehy blesků visely téměř na dosah ruky. Hromy duněly jako zběsilé, a to i přes silně izolující helmy. Jakmile se spustil víchr, zvedl oblaka ledového i obyčejného prachu a čpavkových kapiček a dohlednost i teplota rapidně poklesly. Na hladině černého jezera se zdvihly znatelné vlny, pěna odlétávala v ohavných cárech a chuchvalcích pryč. Jeden takový hnus se Davidovi rozplizl na skafandr a byl ještě odpornější, než jak se z dálky jevil.

Když sešli z lávky, mimoděk přešli do klusu. Davidovi prudce bušilo srdce a trhl sebou při každém zahřmění. Děsila tak zuřivost živlů i ostatní? Nově příchozí ze světa, jako byl Thirres nebo Ignerida, neměli se samotným konceptem počasí mnoho zkušeností.

Zrovna v tu chvíli začaly padat ojedinělé obrovské kapky a hromobití ještě zesílilo. Zmoknutí se každopádně nevyhnuli. Ještě štěstí, že se ve skafandrech nedalo promoknout až na kůži – čpavkový déšť by tento stav rychle změnil v promoknutí až na kost.

Když David dorazil mezi prvními k autobusu, už lilo jako z konve a do toho se mísily ojedinělé kroupy hlasitě bubnující do střechy i jejich přileb. Ze střechy vozidla crčely proudy čpavku. V dešti a šeru David uviděl muže z Thoronu, který zůstal u jejich vozidla. Když je spatřil, nenápadně se vytratil za autobus, takže ostatní si ho vůbec nevšimli. David však byl nejbližší, a navíc mu bylo divné, proč někdo setrval celou tu dobu u autobusu, když to musela být strašlivá nuda. Proto té šedé siluety věnoval víc než letmý pohled. Zpozoroval, že má něco v rukách. Výmluvný byl už způsob, jakým ten předmět držel, ale aby nemohlo být pochyb, v posledním okamžiku jej ozářila ostrá záře blesku, která pronikla i mraky a provazy deště.

Pak muž zmizel za vozidlem a už se neukázal.

Čekali venku, po jednom se propracovávali do vozidla. Průchod přechodovou komorou dovnitř trval déle než v opačném směru, protože bylo nutné odložit všechno vybavení i chrániče, důkladně odčerpat veškeré stopy venkovní atmosféry, projít sprchou horké vody a páry

a následně znovu vyměnit atmosféru. Jinak to nešlo, vnější vzduch i půda obsahovaly žíraviny, hořlaviny a jedy, jejichž zanesení dovnitř nebylo možné riskovat. Trvalo neuvěřitelně dlouho, než tím prošli všichni, a postávání v bahně žíravín před autobusem by bylo nekonečné i bez přídavku čpavkového lijáku a krupobití.

Celou tu dobu nešel Davidovi z hlavy muž schovaný za autobusem. Něco tu nehrálo. Čím víc nad tím uvažoval, tím větší záhada to byla.

K čemu tady venku, u všech všudy, potřeboval zbraň?

* * *

Po celý zbytek dne měl hlavu plnou chmurných úvah a otázek, na které nenalézal žádnou odpověď. Zdálo se mu, že Gelidor, každého jednotlivého dělníka, svírá strach, tajemná úzkost. Viděl nervózní gesta mužů, kteří chodili po chodbách, všímal si šeptaných hovorů. Nad Gelidorem jako by ležel stín něčeho nevyřčeného, o čem nikdo nemluví, ale každý to tuší. Tedy kromě něho samotného. A možná za vším byla jenom zjitřená představivost.

Když se svěřil Ottovi, ten se mu téměř vysmál.

„Že by paranoia? Ale buď v klidu, určitě nejsi první ani poslední, komu tady hrabe.“

„Ale co ta puška? Jak mi vysvětlíš tohle? Přece nemám halucinace...“

„To je ta nejjednodušší věc na světě. Prostě to bylo něco jiného, třeba jádrovnice nebo pistole na signální rakety, takových přístrojů by se tu našlo...“

„Pistoli na světlice bych snad poznal,“ ohradil se David. „Viděl jsem to dost jasně, abych...“

„Jasně jsi nic vidět nemohl,“ připomněl mu Ott. „Byla tma jako v pytli, a ještě pěkně lilo. Kdyby to nebyl takový do nebe volající nesmysl, málem bych ti to i věřil. Jenže on to nesmysl je, a z toho plyne, že ses spletl. To je přece základ vědeckého uvažování – připustit vlastní chybu. Nebo mi snad dokážeš vysvětlit, kde by se tu taková puška vzala, k čemu by ji ten chlap měl, a proč by se s ní potom schovával?“

David mu stručně vypověděl obsah rozhovoru, který vyslechl, když čekal na zkoušku skafandru.

„A to dokazuje co? Vždyť ani nevíš, jestli to byli ti samí chlapi. Nehledě na to, že polovinu sis určitě zpětně domyslel.“

„Rozhodně mluvili o umírání a nebezpečí,“ nemínil se vzdát David.

„Copak tu není dost nehod? Víš, jak ta Orskeová civěla, když ta holka na marodce jenom špitla o tom, že léčí otravy? Tohle je sakra nebezpečný místo.“

„Nezdálo se mi, že by mluvili o nehodách.“

„Taky se tu občas vraždí, vzpomeň si na Tholena. Ale puška je tu stejně na hovno – chlapa tu můžeš oddělat tisíci jinejma způsobama, stačí, já nevím, vyměnit nějakou hadičku za jinou, která v mrazu praskne.“

„A co ten Tholen? Nám přece řekli, že to byla nejspíš vražda... A stalo se to někde venku.“

„Vím já? Ale určitě tam venku nejsou žádní banditi, kteří by mordovali kolemjdoucí, ani se tam horníci nestřílejí navzájem, tudíž puška na Meganu je nesmysl. Omyl

plus tvoje fantazie. Trochu nad tím popřemýšlej,“ podíval se na něj Ott starostlivě a chápavě. „Možná si myslíš, že tě neberu vážně, ale já tě poslouchám a můj názor je, že ti to tady začíná lézt na mozek. Nechceš něco na nervy?“
„Jdi do prdele.“

„Nedělám si srandu. U Rhey, na tomhle místě *každě* něco bere, jestli sis ještě nevšiml. I náš šéf, a toho sis fakt nevšimnout nemoh.“

„Já ne. A nejsem, sakra, magor!“

Večer na lůžku se David nad svými slovy zamyslel. Byl snad obětí bludů a halucinací? Vzpomínky na pušku i vyslechnutý rozhovor se mu zdály víc než jednoznačné. Ale jeho spolubydlicí měl pravdu, že puška tam venku byla zcela absurdní. Neměl žádný důkaz ani vysvětlení. Třeba se opravdu spletl...

Ale jak to vůbec bylo s Tholenem? Nehoda, nebo vražda? Měl by zjistit víc, jestli to půjde. Třeba má to všechno, rozhovor, puška i Tholenova smrt, nějaké zcela logické vysvětlení. Nebo to všechno nějakým zlověstným způsobem souvisí?

24. 2. 3092

Zvědavost Davida neopustila. Debatovat na tahle téma s Ottem už se mu ale vůbec nechtělo. Místo toho si vybral Gienu Stoksovou. V tomto ohledu byla vlastně nepovolanější osobou v týmu: měla za sebou práci u policie jako forenzní znalec nebo něco takového a tady kromě jiných věcí dostala na starost Tholenův případ. V neposlední řadě se s ní dalo bez problémů mluvit. Na palubě

Fulguru mu navíc Ott naznačoval, že pro něj asi má slabost – tím lépe.

Gienu, asi třicetiletou buclatější ženu se sympatickou tváří, našel bez problémů ve společné místnosti nad digispisy a hrnkem zdejšího čaje. Řeč se zákonitě stočila na milionkrát ze všech stran probrané téma nedostatku činnosti. Giena byla od informací prozatím odříznutá stejně jako ostatní. To dalo Davidovi záminku stočit řeč na Tholenův případ.

„Sama bych o tom chtěla vědět víc,“ povzdechla si Giena. „Proč se vlastně ptáš?“

„Jen tak. Ott na to dělal nějaké narážky. Taky jsem kdysi jednoho Tholena znal. Co se s ním vlastně stalo?“

Giena pokrčila rameny. „Když tě to zajímá, podívám se do spisů, ale jestli si od toho slibuješ nějakou detektivku, tak tě zklamou.“

Ze svého pokoje přinesla štos digipapírů, z nichž mu přečetla základní informace o tragicky zesnulém inženýrovi.

Pol Tholen byl Davidův krajan, jeho odborností byly přístroje pro geologické průzkumy. Po dokončení studia nějakou dobu neúspěšně sháněl práci, až se dostal k Thoronu. Dal se zaměstnat, ale ponechal si občanství Republiky.

„Na tom je něco zvláštního?“ vzhlédl David.

„Ani ne, pár lidí tady má občanství, hlavně ti, co jsou tady jenom na kratší dobu. Thoron preferuje, když se ho zřeknou a pracují jako ligoví zaměstnanci – asi si tipneš proč. U lidí, co sem přiletěli z Thirresu, je to tak půl na půl, někdo si ho nechá, někdo ne. Ve druhém případě je ale o dost větší problém s návratem.“

„Takže to znamená, že se chtěl vrátit na Thirres nebo na Igneridu?“

„Možná chtěl. Ale nevrátil,“ povzdechla si Giena.

„Víš se, odkud byl?“

„Jako odkud na Igneridě? Poslední bydliště tam měl psané v Port Ezh.“

„V tom případě je to fakt on, ten, kterýho jsem znal...“

„Fakt? Kámoš?“

„Trochu, spíš známej. Byl za studií u Severní na praxi a chvíli jsme dělali spolu.“

„Třeba by nám to mohlo nějak pomoci ve vyšetřování,“ uvažovala Giena.

„Máš tam ještě něco?“

Giena listovala digipapíry. „Přiletěl sem... Koukám, že krátce po odeslání prvního transportu paliva k Rhee. To je devět měsíců. Strávil tu něco přes dva měsíce, pravděpodobně bez nějakých zvláštních událostí. Jeho dopisy přátelům a rodině... kde to mám... *vyjadřovaly touhu po návratu, občas mírně depresivní nálady a pocit přepracování, všeobecně však nebyly ničím neobvyklé. Nezmínil se o ničem ilegálním, neprojevoval strach o svůj život ani nenaznačoval další relevantní skutečnosti.* Takhle to tu stojí. Ovšem poslední dopis napsal víc jak týden před smrtí, nemusí to zrovna moc znamenat. Mám tady taky zmínku, že podle vyjádření nadřízených to byl spolehlivý zaměstnanec.“

„To můžu potvrdit,“ kývl smutně David. „Nebyl to špatnej kluk.“

„Takže,“ pokračovala Giena, „jeho tělo našli asi kilometr severně od areálu nákladové odpalovací stanice Nut. V tu dobu měl po práci, pohyboval se tam ve svém

volnu, nevíme proč, a Thoron to buď neví, nebo to nechce říct. Ležel tam alespoň půl dne. Příčinou smrti bylo násilné proražení skafandru. To je všechno, co o tom víme.“

„A vyšetřování...?“ nadhodil David.

„Co bys myslel?“ Giena se ironicky ušklíbala. „Mluvili jsme s Baurem, ten nás poslal za Zhilsem, ten za Kinmelovou – to je tady jejich místní policajtko – a ta nám neřekla nic. Nepouštějí zatím žádné informace, nenechali nás mluvit se svědky ani nás nepustili k tělu.“

„Oni mají jeho tělo?“

Giena povytáhla obočí. „Samozřejmě. Víš, co by to bylo za skandál, kdyby se ho zbavili?“

„A proč tedy to embargo?“

„Ono to vlastně asi není žádné embargo. Možná je to jenom místní byrokracie. Ne, že by byli rádi, že se v tom chceme štourat. Úmrtí občana je dost špatná publicita. Ale je v jejich zájmu, aby se to vyšetřilo, nakonec budou určitě rádi a ochotně spolupracovat.“

„Mimochodem, odkud jsou pak tyhle věci, co máš na stole?“

„Tohle? Osobní data samozřejmě z databáze Republiky a to ostatní od velvyslance Kreepa. Vlastně díky němu o té záležitosti víme. Jo, nikde se moc nechlub tím, že jsem ti to ukazovala, je to důvěrné, jasné?“

„Jo, komu bych to taky povídal?“ pokrčil rameny. „Jenom ještě – existuje nějaké podezření?“

„Na co?“

„No na pachatele.“

Giena se zatvářila napůl zhrozně, napůl pobaveně. „U Rhey, jak tě napadlo, že to byla vražda?“

„Tak mi to říkal Ott... a taky...“

„Přece bys nevěřil těmhle povídačkám!?“ vrtěla Giena hlavou. „To byl Kreepův první dohad, ale pak to sám uvedl na pravou míru. Tholen byl venku podle všeho sám. Musela to být nehoda, i když ještě netušíme, jak k tomu došlo.“

„Jestli ho nikdo nezabil, proč potom nechtějí spolupracovat?“ vyzvídal David, trochu zklamaný, že realita má do jeho představ daleko.

„Krucí, tobě snad lezou na mozek ty thrillery, co pořád dokola pouští Peter, nebo co? Říkáš to, jako by ho snad zamordovali lidé z Thoronu!“

„No a?“

„No a je to úplná pitomost,“ rozhodila rukama Giena. „Proč by to dělali? Ne, že by byli svatí, ale určitě nejsou blbí. Museli vědět, že úmrtí občana na půdě Meganu vzbudí pozornost, i kdyby jim za zadkem nečmuchar Kreep. Poslední, co by chtěli, by bylo dráždit Republiku, která to tady všechno platí.“

„A co ty tajnosti?“

„Spíš obstrukce, ale ty přece dělají i vám. Možná, kdyby za tím fakt byl nějaký průšvih,“ uvažovala, „ne třeba rovnou vražda, ale dejme tomu hrubá nedbalost, pak se Thoron usilovně snaží najít viníka, ještě než tu záležitost předá nám, aby se to uklidnilo. I to by je mohlo zdržet.“

„Nebo zametají stopy,“ odušil David.

„Ale už s tím dej pokoj,“ zamračila se Giena. „Myslela jsem, že ty Ottovy pitomé konspirační teorie nežereš?!“

David se v duchu zastyděl a měl se k odchodu. Giena ho ale ještě zadržela. „Ty, myslíš si snad,“ řekla polohlasně,

„že kdyby se chtěli zbavit zaměstnance, který toho moc ví, tak by to nedokázali udělat daleko chytřeji než takhle?“

* * *

Cestou na pokoj jí David musel dát za pravdu. Choval se jako blbec. Nechal si od Otta nakecat historku o úkladné vraždě a spiknutí, zbaštil mu ji i s navijákem, a teď si ještě udělal ostudu před Gienou. Ott se evidentně chytil prvních dohadů a pak se snažil dělat ramena, jak do všeho vidí...

Ačkoli byl zpola rozhodnut pustit věc z hlavy, našel si na počítači topografickou mapu okolí nákladního kosmodromu Nut. Byl umístěn na stejnojmenné náhorní plošině a držel se svahu kopce, ale jeho bližší okolí, zejména směrem na sever, bylo téměř dokonale rovné. Geologická mapa sice naznačovala dosti komplikovanou strukturu podloží, vše ale překrývala vrstva ledu a pektenitů, což znamenalo, že tam nebyly žádné srázy nebo strže, rozhodně ne kilometr severně od rampy. Kam by tedy mohl spadnout? A skafandr, jak jej viděl včera, mu připadal dost pružný na to, aby bez úhony přežil běžné zakopnutí. Jestli to byla nehoda, musela to být hodně *zajímavá* nehoda. Nebo že by Ott nebyl tak úplně mimo?

Samozřejmě, mohl ho zabít někdo, kdo jednal na vlastní pěst. Kdyby byl útočníkem nějaký jeho kolega, uvažoval, musela by to být vražda úkladná. Muselo by to být připravené a naplánované – Tholen přece odcházel sám... Vraždu v afektu vyloučil. Nedokázal si představit, že se

na povrchu Meganu potkají dva chlapi, kteří se šli jen tak projít na čerstvý vzduch, dají se do řeči, pohádají se a jeden druhého zabije.

Ovšem, přivedlo ho to na další otázku, co dělal Tholen ve svém osobním volnu venku? Procházka na čerstvém povětří mezi potůčky čpavku nebo jogging pod oblaky kyanovodíku nebyly zrovna ty druhy rekreace, které by si příčetný člověk vybral po namáhavém pracovním dnu. Použití přechodové komory i skafandru byly určitě příliš drahé na to, aby je Thoron nechával na libovůli zaměstnanců. *A jak to, že tam byl sám?* Na všech pracovištích, kterými si David prošel, byly sólové výstupy zakázané, i když ne všude se to striktně dodržovalo.

Možná tam Tholen něco hledal a někomu se to nelíbilo. Ale co? Na holé ledové pláni nebylo nic, co by mohlo někomu dát motiv k vraždě. Nemělo to logiku.

Proč tedy vůbec o vraždě uvažoval? Protože o tom žvalnil Ott? Protože to podporovalo jeho vlastní předsudky vůči Lize? Pořád se mu do toho pletl zážitek s puškou, jenže údajná vražda a domnělá zbraň byly od sebe vzdáleny bezmála sto kilometrů a šest měsíců. Tholena prokazatelně nikdo nezastřelil, v tom byly Gieniny materiály velmi určité, a spekulace o vraždě nakonec sám Kreep označil za omyl.

A třeba jsem se spletl i já s tou puškou, pomyslel si, třeba měl Ott přece jen pravdu aspoň v tomhle.

Po dalších deseti minutách jalového dumání vymyslel ještě jednu variantu: sebevraždu. Sice mu nešlo na rozum, proč by někdo za tím účelem chodil ven, ale třeba s tím rozum neměl co do činění. Na tomhle

místě nebylo snadné zůstat příčetný, a šílenci dělávají šílené věci.

28. 2. 3092

Sotva to začalo vypadat, že se spolupráce s místní byrokracií trochu rozjede, všechno opět uvázlo na mrtvém bodě. O důvodech se mohli pouze dohadovat. Nejspíš došlo k nějaké nehodě, protože zrušeny byly nejenom inspekční aktivity mimo základnu, ale byly omezeny i těžební práce. Pokud to celé byla jenom záminka, jak udržet inspekci na základně, pak to byla velice drahá záminka.

Oficiální vysvětlení – „kontrola a modernizace navigačních systémů“ – neznělo moc věrohodně. Peter Kurt, jejich softwarový odborník, zaslechl od místních techniků historku o tragické nehodě, při které na povrchu zahynuli nejméně tři lidé – prý ze zaručeného zdroje. David sám při večeri odposlechl dost strašidelné pověsti od dvou inženýrů u vedlejšího stolu. Nejspíš šlo o jakýsi druh místního folklóru, ale na druhé straně...

* * *

Během snídaně následujícího dne se s tím svěřil Gieně. Zmínil i svůj zážitek s puškou, třebaže si původně předsevzal, že už si ho nechá pro sebe, a hned toho litoval, protože Giena mu věřila stejně málo jako Ott, jen to dala najevo jiným způsobem.

„Pitomost,“ mávla rukou. „Asi mají nějaký problém. Ale nevím, proč by to mělo souviset s Tholenem, snad

jedině kdyby to byla nějaká velká bezpečnostní bota, řekněme vadné skafandry nebo tak. Ale ta tvoje puška je natolik kolosální nesmysl...“ ukousla si další kus sacharidové placky, aby nemusela dokončit větu. „To by tu musela působit... já nevím, nějaká sabotážní skupina, třeba. Ale to je taky pitomost. Na Megan se nedostane ani atom, pokud nemá štempl od Thoronu, a vem jed na to, že ten si sakra prověřuje, koho sem bere. Všechno a všichni tu jsou pod kontrolou, tos nevěděl? Místní bezpečáci mají přehled o každém člověku, každou sekundu určují jeho polohu s přesností na dva metry nebo tak. Když se tu stane jakýkoli zločin, mají pachatele do deseti minut i míň od nahlášení. Kam se na ně hrabeme my, i když je otázka, jestli bych stála o to v takovémhle systému žít.“

David musel uznat, že tu všichni – je nevyjímaje – byli jako pod mikroskopem. Představa chlapa, který tam venku hlídkuje s puškou, aby odrážel útoky banditů, byla absurdní. Pořád měl dojem, že povrch je mlhavá a neprobádaná divočina, jenže nic nemohlo být dále od pravdy: v téhle „divočině“ bylo doslova každé lidské hnutí pod bedlivým dozorem dispečerů, kteří mohli v libovolném okamžiku o každém vědět cokoli, od tělesné teploty až po tlak v jeho kyslíkové nádrži.

Giena si přisedla si naproti k Alioth, aby s ní probrala nějakou pracovní, nebo možná úplně nepracovní záležitost, a nechala Davida jeho myšlenkám.

Skutečnost možná nebyla tak romantická jako jeho představy, na rozdíl od nich ale dávala smysl. Jen během zbytku snídaně vymyslel asi tucet zařízení, která by mohl při povrchním pohledu zaměnit s puškou. Nebylo divu,

že ho Ott i Giena pokládali za idiota s přebujelou fantazií... Krom toho stejně neměl šanci se něco dozvědět, ne vlastními silami. Byl si nepříjemně jistý, že kdyby se snažil hrát si tu na detektiva, byl by nenápadný asi jako prd v kosmické lodi.

* * *

Záhy se ukázalo, že kariéru jako tajný policista rozhodně neudělá. Nedocenil totiž fakt, že předchozí rozhovor vedl v nabitě jídelně, kde na sebe coby cizinci poutali všechny ušní boltce v okolí. Jeho amatérské konspirační vize sice nepřilákaly žádné maskované zabijáky jako v dobrodružném filmu, ale přesto se mu dostalo pozornosti, o kterou v nejmenším nestál. V jedné z nekonečných front, kde se odevzdávaly prázdné talíře, do něj strčil ohyzdný vousáč. Davidovi byl povědomý. Záhy mu došlo, že s tímtež individuem seděl v raketoplánu. Ten chlap si ho asi pamatoval, z čehož David neměl pražádnou radost.

Jeho zarostlý a ozezlý „známý“ si ho důkladně prohlížel, až měl David husí kůži. Snažil se tvářit, že tam vůbec není, ale nepomohlo to. Chlap svrástil tvář do úšklebku.

„Já jsem tě *slyšel*, mladej,“ zamumlal, ale bylo mu těžko rozumět, „měl by sis dávat bacha, kde a o čem se bavíš, jasný?“

David raději kývl.

„Ty si myslíš, že víš, co se tu děje, že jo? Všichni víte hovno!“ Podrbal se na jizvě, která mu svítila ze strniska vousů. „Zahráváme si tady se zubatou. A vona s náma. Neměli jste sem chodit.“

David mlčel. Uvažoval, jestli mluví se šílencem. Přesto mu šel mráz po zádech.

„Jsi tu kvůli Polovi, že jo? Nešťouřejte do toho. Ta věc smrdí.“

David pochopil, že ho pokládá za policistu. Nevěděl, jestli je to dobře, nebo ne, prozatím však nic nenamítal. Zpustlý dělník také nevypadal, že by svůj názor změnil, ať by řekl cokoli.

„Hledáte *je*. Nemá to smysl. Odejděte. Lidé tu umírají.“

Říkal to tak naléhavě, že si David byl na okamžik jist, že ten muž ví všechno.

„Co víte o Polovi?“

„Copak vám ten práskač Kreep nic neřek? Zabili ho *oni*. Stejně jako ostatní. Tenhle svět nás nenávidí!“

David se mimoděk otrásl.

„Teď to víte,“ pokračoval horník. „Vypadněte. Když umře někdo z nás, tak je holt pryč. Když zabijou vašeho, hned se sem přihrnete a čmucharáte. Neměli jste sem vůbec lízt.“

Měl dojem, že muž vůbec nehovoří k němu, mluvil ke všem cizincům na Meganu, jako by David byl tím, kdo je má na povel. Byl to blázen, nebo doopravdy něco věděl?

„Kdo vlastně jsou *oni*?“

„Jo ták...“ ušklíbl se horník vševědoucně, „tobě to ještě nedocvaklo. Myslíš si, že jsem cvok.“ Udělal rukou výmluvné gesto. „Já ti to neberu. Přestaň čmucharat a doufej, že *je* nikdy nenajdeš, jinak...“

V tu chvíli jakýsi kolemjdoucí chlapík do starého horníka pořádně strčil a nahlas se zasmál: „Bobe, to se nedělá, otravovat důležitý hosty.“ Pak se obrátil k Davidovi:

„Neberte ho vážně. Tady Bob je trošku magor, dost pije, a ještě víc mluví. Kašlete na něj.“

Dotyčný odešel a David opět osaměl s Bobem v davu. Ten zíral zpod huňatého obočí trochu zvířecím pohledem.

„Hlupáci... Ještě neměli... ještě neviděli...“ Vůbec se nedíval na Davida, ale někam za jeho rameno. „Jsou tady démoni!“ zasípěl náhle. „Tahle planeta nás chce všechny zabít!“

David si uvědomil, že mluví s šilencem, a zřejmě to bylo i poznat. Muž na něj vrhl pohled plný nenávisti a bezmoci, cosi zamumlal, zachmuřil se a beze slova opustil frontu a zmizel v hluku jídelny. Zůstal po něm jen pach potu a intenzivní nepříjemný pocit.

* * *

„Vy jste znal Pola Tholena?“

Lekl se tak strašně, že se málem udusil kusem oligosacharidové tyčinky namazané béžovou hmotou. Po setkání s bláznivým horníkem David pojal slavnostní předsevzetí, že o vraždách a spiknutích už nechce nic slyšet. Vlastně si myslel, že se sám choval jako paranoik.

Když se ohlédl, spatřil doktorku Nolanovou. Její otázka stále visela ve vzduchu. Než vykuckal sousto, posadila se vedle něj a stále na něj tázavě hleděla.

Pokrčil rameny. „Víceméně ne.“

Podívala se na něj a bylo jasné, že ji zklamal. Nebo mu nevěřila.

„Ale já ho vážně moc neznal. Viděli jsme se párkrát.“

„Slyšela jsem, že se o něj zajímáte...“

„O nic nejde. Kolegyně na tom dělá, teda bude dělat, až...“ zarazil se, aby neprozradil něco důležitého, „prostě jsem se ptal na její práci, jasný?“

„Příště si radši dávejte pozor, kdo poslouchá. Tady pořád někdo odněkud poslouchá... No, dejme tomu, že vám to věřím. Pak se vám omlouvám, myslela jsem...“

„A vy, vy o tom něco víte?“ vyhrkl David.

„Víceméně ne,“ oplatila mu stejně vyhýbavou odpovědí. „Jsem zvědavá, to je všechno.“ Davidovi bylo jasné, že není.

„Podívejte, jestli o tom něco víte, zajděte za Gienou... za slečnou Stoksovou, ta na tom dělá, ráda si vás poslechne. Shání svědky, myslím.“

Zavrtěla hlavou. „Pojďme se bavit o něčem jiném, ano?“

„No, já jsem nezačal...“

„Odkud pocházíte?“

„To přece víte. Ignerida. Konkrétně Hermes Rim. Ale pobýval jsem na odvráceném severu, pracoval jsem v geologickém průzkumu pro Poseidon Industria.“

„Odtamtud je na Megan trochu daleko, ne?“

„Ani ne. Po tom, co společnost změnila majitele, to bylo pěkně nejistý místo. Když přišla nabídka od státních úřadů, abych jel sem, odešel jsem radši sám, dokud bylo kam. A byly i další důvody... A co vy?“

„Trochu podobný příběh,“ povzdechla si Aricia. „Napůl ideály, napůl jednoduše nebylo kam jinam jít...“

„Ale přesto se chcete vrátit,“ odušil David.

„Jo. I když sama nevím kam – a co potom. A co vy, jak se vám líbí pobyt?“

„To je mi otázka... Vůbec, vám snad jo? Jak dlouho už tu jste?“

„Moc dlouho. Tři čtvrtě roku. Ale Megan jako takově mi nevadí. Spíš... lidi a tak. Ale vy, jako geolog, to tu asi máte docela zajímavý, ne?“

Zavrtěl hlavou. „To těžko. Venku jsem byl chvíli, jednou.“

Potrásla hlavou. „Víte vlastně, kde se tu vzalo to helium, co jsou po něm všichni tak diví?“

„To je složité,“ přemýšlel, jak to srozumitelně vysvětlit. „Většina se dostala do nitra Meganu při jeho formaci a uchovala se tam rozpuštěná v uhlovodících. Ale jenom malá část je helium-3 neboli tralfium.“

„A to by se nenašlo nikde jinde?“ vyzvídala doktorka Nolanová.

„Ne dost, aby se vyplatila těžba. Megan má z tohoto pohledu ideální geologické podmínky... Jinde chyběl ten uhlovodík.“

„A co takhle metanový gejzíry na Arzhinnisu? Proč se netěží tam?“

„Nevěděl jsem, že o tom víte tolik,“ podíval se na ni David obdivně. „Ale ne, to by nefungovalo. Metan na Arzhinnisu není původní, z mlhoviny. Vzniká reakcí vody s horkou skálou, serpentinizací.“

„Ale přesto tam helium je,“ namítla.

David uznale kývl hlavou: podcenil její znalosti. „Je tam. Ale jenom obyčejné, které vzniklo rozpadem uranu ve skále, žádné tralfium. Proč se ptáte? Chcete si otevřít vlastní podnik a sebrat Thoronu kšefty?“ pousmál se.

„Že by?“ usmála se. „Ne, jenom mě to zajímalo. A aspoň jsem se něco dozvěděla.“

„Stejně mám pocit, že o tohle vám vůbec nešlo...“

Mnohoznačně se pousmála, čímž mu vlastně dala za pravdu. „Potřebuju s vámi mluvit,“ zašeptala. „Ale...“

„Ne tady,“ vytušil, „jasně.“

Přikývla. „Počkám na vás u východu z jídelny.“

* * *

„Tak o co vám jde?“ zeptal se, když se octli v jednom z málo frekventovaných zákoutí chodeb. „Začínám si tu připadat jako tajnej agent, což vážně nejsem. Máte nějakou informaci?“

„To jsem neřekla. Jenom mě zajímalo, jak ta vaše inspekce pokračuje.“

„Jestli narážíte na tu věc s Tholenem... o tom bych s vámi asi neměl mluvit.“

„Nesmíte, nebo nechcete?“ změřila si ho pohledem.

„Trochu obojí. Navíc to vůbec není moje věc. Jestli něco máte, jděte za...“

Zavrtěla hlavou. „Potřebuju pomoc od vás, právě proto, že to *není* vaše věc. Řekněme, že *možná* něco mám. Ale nemůžu přijít za vaším šéfem ani za tou Stoksovou, tak jako jsem předtím nemohla jít za Kreepem. Nemůžu si být úplně jistá, že Thoron někoho z vás nemá v kapse. U vás mi ta pravděpodobnost přišla nejmenší.“

David pochopil, proč si ho předtím otestovala, jestli je opravdový geolog. Určitý smysl to dávalo. Pokud by Liga někoho pretáhla, vybrala by si někoho důležitějšího.

„Asi nemá smysl vás ujišťovat, že pro ně opravdu ně-dělám?“ pousmál se David. „A nemyslím, že by někdo z mých kolegů...“

„Ani nemusí,“ pokrčila rameny lékařka. „Ono úplně stačí, že mají napíchnuté kanceláře.“

„Ale my dodržujeme všechny bezpečnostní postupy...“

Nolanová se jeho naivitě jen mlčky usmála. „I kdyby, mají své lidi dál po proudu, na ministerstvu.“

„Jenže o co vám potom jde?“ opáčil David. „Jestli nevěříte inspekci ani ministerstvu...“

„Je to těžký,“ potřásla hlavou a zamyšleně si prohrábla vlasy. „Vím, že to musí jít přes vaše kolegy. Ale chci mít jistotu, že se to neztratí ještě tady, že to aspoň odejde na Thirres.“

„A chcete mi říct, co s tím mám dělat já?“

„Zajímáte se o Tholena, přestože nejste policajt,“ konstatovala s úsměvem. „Předpokládám, že jste ho znal, pravděpodobně docela dobře. Zaprvé, jste ze stejné planety, a zadruhé, odkdy se geologové zajímají o zavraždění důlní inženýry?“

„Řekl jsem vám pravdu,“ pokusil se David zchladit její očekávání, „byl to jenom známý, bývalý kolega. To je všechno.“ Zamyslel se a uvědomil si, že se právě něco dozvěděl: „Zrovna jste řekla, že byl zavražděn... Proč si to myslíte?“

Evidentně si uvědomila, že ji chytil za slovo, a dala si za to v duchu facku.

„Ale vy si to přece myslíte taky, ne?“ pátrala v jeho tváři po náznacích a zřejmě je tam i našla.

„Ne, abych řekl pravdu, tak už ne,“ zavrtěl hlavou David. „Podle všeho, co k tomu máme, to vypadá na nehodu.“

„Ale pěkně divnou nehodu, že je to tak?“ zkoušela to dál.

„To je těžko říct,“ pokrčil rameny. „Moc toho nevíme. Bližší informace nám mají dát až někdy pozítří.“